

நவம்பர் 2006

78

நூலாம்

கலை திலக்கியச் சுற்சிகை

சமூக நலன் நோக்கு ஏழுத்தாளர்

அம்ர. வெ. நாகராஜன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

30/-

ஞானம்

ஒளி - 07 சுடா - 06

பகிர்தவின்
ஞானம்
விரிவும்
ஆழங்கும்
பெறுவது
ஞானம்.

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

ஒவியர் :

கெளதமன்

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராதனை வீதி, கன்டி.

தொடர்புகளுக்கு... :

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அறுவகைம்

3-B, 46^ஏ ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 011 -2586013
0777-306506

தொலைநகல்: 2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துக்கட்டு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளாச் செல்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - **ஆசிரியர்**

- கவிதைகள்

வே. தினகரன்	07
முஸ்லை அழுதன்	40
மாலினி	44
நேஹர	57
நவஜோதி ஜோகரட்னம்	57

- கட்டுரைகள்

தி. ஞானசேகரன்	09
எஸ். சத்தியதேவன்	12
எஸ். நடராஜன்	41
நர. கப்பிரமணியன்	45
பி. எம். புன்னியாமீன்	50
செங்கை ஆழியான்	53
அன்புமணி	58

- சிறுகதைகள்

ஆ. புனிதகலா	26
ஆரியத்தீலக பீரிஸ் /	
ஆறுமுகம் தங்கவேலாயுதம்	35
வி. ரி. இளங்கோவன்	55

- வாசகர் பேசுகிறார்

பத்தி ஏழுத்து	63
இளைய அப்துல்லாவும்	30
நானபண்டிதன்	60

அட்டைப்பட
விளக்கம் பக்கம் 29

கலை இலக்கியச் சுஞ்சிகை

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கலைப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருட்ரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்.

புரிந்துணர்வும் இனப்பிரச்சனையும்

சமாதானம், நல்லாட்சி, அமிலிருத்தி ஆகியவற்றோடு தொடர்புடைய தேசியப் பிரச்சனைகள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் ஒத்துறைப்புடன் செயற்படுவதற்கு இந்நாட்டின் பிரதான கட்சிகளான குத்திரக்கட்சியும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஒன்றில் 23.10.2006 அன்று கைச்சாக்திட்டுள்ளன. நாட்டின் நலன் கருதியே இருக்கின்றும் இந்தப் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையை செய்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

உலகின் அமிலிருத்து அடைந்தநாடுகள் சிலவற்றில் அரசாங்கமும் எதிர்க்கட்சியும் ஒன்றிணைந்து நாட்டின் நலன் கருதிச் செயற்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன. அதேபோன்று தற்போது நமது நாட்டிலும் உக்கிரமடைந்துள்ள இனப்பிரச்சனைக்கான தீவினை அடைவதற்கு இந்த உடன்படிக்கை உதவும் எனக்கூறப்படுகிறது.

ஆனால் கட்சி இனப்பிரச்சனைக்கான தீவினை நோக்கி நகரும்போது எதிர்க்கட்சி அதனை எதிர்க்கும் வரலாறே நம்நாட்டில் நிலவிவந்துள்ளது. முன்னர் மண்டா - கெல்வா ஓப்பந்தம், ட்டல் - கெல்வா ஓப்பந்தம் போன்றவை கைச்சாக்திடம்பட்டபோது எதிர்க்கட்சியில் இருந்தவர்கள் எதிர்த்த வரலாற்றை எவரும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

இவ்விரண்டு கட்சிகளும் மாறி மாறி அரசாட்சி செய்து தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சனையை 50 வருடங்களுக்கு மேலாக இழுத்தடித்திருக்கின்றன. போராட்ட நிலைமையை உக்கிரம் அடையாக்கியிருக்கின்றன.

நாட்டில் பாரிய உயிர்ச்சேதங்கள், பொருட்சேதங்கள், இழுபறிகளின் ஏற்பட்டமின்னர் இவ்விரு கட்சிகளும் இணைந்து செயற்பட உத்தேசித்திருப்பது இவர்களின் தன்னிச்சையான முடிவுல்ல. சர்வதேச அழுத்தங்கள் காரணமாகவே இரு கட்சியினரும் இணைந்து செயற்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகியுள்ளார்கள். இரு கட்சியினரதும் இத்தகைய புரிந்துணர்வு இன்றி இனப்பிரச்சனையைத் தீர்க்கவும் முடியாது என்பதும் ஒரு நிதர்க்கணமான நிலைமையாகும்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் யூர்வீகத் தாயகம் என்பது வரலாற்று ரீதியாகவும் யூகோள் ரீதியாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இனப்பிரச்சனைக்குத் தீவு

ஒன்றை ஏற்படுத்தும் முகமாக 19 வருடங்களுக்கு முன்னர் 1987 இல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இவ்விரு மாகாணங்களும் இணைக்கப்பட்டன. ஆனால் 16. 10. 2006 அன்று பிரதம நீதியரசரான சுரத் என் சில்வா தலைமையிலான ஐந்து நீதியரசர்களைக் கொண்ட உச்ச நீதி மன்றம், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் இணைப்பு சட்டத்திற்கு முறையினது என்றும், இரு மாகாணங்களும் தனியான நிர்வாகங்களுக்குரியவை என்றும் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது.

சர்வதேச சமூகங்கள் வடக்கிழக்கைப் பிரிக்கக்கூடாது என்ற நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றன. அமெரிக்கா வெளிப்படையாகவே வடக்கு கிழக்கைப் பிரிப்பதை எதிர்த்துள்ளது.

வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பைப் பிரிப்பது இனங்களுக்கிடையே தற்போது நிலவிவரும் பிரிவினையை மேலும் அதிகரிக்கும், போர்ச் சூழலை மோசமாக்கும் என்பது சர்வதேச சமூகத்தின் கருத்தாகும்.

வடக்கும் - கிழக்கும் இணைந்த தீர்வே இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வின் அடிப்படையாகும். இதனையே பெரும்பாலான தமிழ்பேசும் மக்களும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

சட்ட அடிப்படையிலேயே உயர் நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை வழங்கியுள்ளது. வடக்கு கிழக்கு இணைப்பைத் தொடர்வதற்கான சட்டநடவடிக்கைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றில் சட்டத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

மாகாணசபைகள் சட்டமுலக்கை மாற்றுவதன் மூலமே வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பைத் தொடரமுடியும். இதற்கான முன்னிடுப்புக்களை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தினால் இந்த விடயத்தில் அரசாங்கத்திற்குத் தாம் உதவுவதாக ஜக்ஷிய தேசியக்கட்சி கூறியுள்ளது.

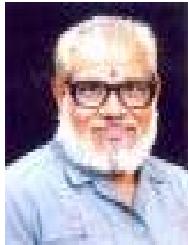
வடக்கு கிழக்குப் பிரச்சனைக்கு நிற்குமான அரசியல் தீர்வை ஏற்படுத்தி நாட்டில் நல்லாட்சி மலர்வதற்காகவே இருப்பிரதான கட்சிகளும் தேசிய பொது வேலைத்திட்டத்தின் கீழ் இணைத்திருப்பதாக எதிர்க்கப்பட்டது தலைவர் கூறியுள்ளார். இந்திலையில் வடக்கு - கிழக்கு இணையச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு இப்போது அரசாங்கத்தின் கையிலேயே உள்ளது.

இந்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் ஒரு சுரத்து பயங்கரவாதத்தை ஒழிப்பதற்கு முழுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டியதை வலியுறுத்துகிறது. அதற்காக ஆதரவும் வழங்கப்படவேண்டும் எனவும் கூறுகிறது.

இந்தச் சுரத்து புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை பற்றிய சந்தேகத்தை தமிழ்பேசும் மக்களிடையே ஏற்படுத்தக்கூடியது. விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒரு பயங்கரவாத நடவடிக்கையாகப் பார்க்கும் நிலையே பெரும்பான்மை மக்கள் பலரிடம் உள்ளது.

எது எவ்வாறாயினும் இந்த உடன்படிக்கை இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கு உதவக்கூடியது. பராஞ்சுமன்றத்தில் இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய முன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவதற்கு இந்த உடன்படிக்கை உதவும். மேலும் முன்னைய காலங்களில் நடைபெற்றது போல இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு உடன்படிக்கைகள் கீழ்த்திறியப்படாமல் இருப்பதற்கும் இந்தப் புரிந்துணர்வு தேவை.

நம்நாட்டு அரசியலில் நம்பிக்கெட்ட வரலாறுகள்தான் தமிழ் பேசும் மக்களுடையது. இனியும் அவர்களை ஏராற்ற முடியாது. அவர்கள் பெற்ற பட்டிறவு அக்குகையாது. ஒட்டுமொத்தமாகச் சூழ்நிலைகளை அவதானிக்கும் போதும் இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான ஒளிக்கீற்று ஒன்று தெரிகிறது; காத்திருப்போம்.

சமூக நலன் நோக்கு
எழுத்தாளர்

அநு. வெ. நாகராஜன்

-செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

1986ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள் பேச்சோடு பேச்சாக, ‘நீங்கள் எழுதுவதன் நோக்கம் என்ன?’ என்று அன்பார் அநு. வெ. நாகராஜனிடம் கேட்டேன். எவ்வித நோக்கமும் இல்லாமல் எழுதுபவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். நிச்சயமாக நாகராஜன் அவ்வகையினர்ஸ்ரீர் என்று தெரிந்தும் ஒரு நேர்காணலிற்காகக் கேட்டேன். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தில் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே உறுப்பினராக இருப்பவர். எழுத்தாளர் கலந்துரையாடல்களில் அமைதியாகப் பங்கேற்பவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நிறையவே படிப்பவர். அமர் இரசிகமணி கனக செந்திநாதனிடம் மிகுந்த மதிப்பும், முன்னோடியாகக் கொள்ளும் மனப்போக்கும் உடையவர். அவரிடம் நான் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்டேன்.

‘இலக்கியம் மக்களுக்காகவே. எனவே படைக்கப்படும் இலக்கிய ஆக்கம் மனிதகுலத்தின் மேம்பாட்டிற்கு ஒரு சிறு விதத்திலாவது உதவவேண்டும்’ என்றார். மிகச் சிறப்பான விளக்கமாக எனக்குப்பட்டது. இலக்கியம் மக்களுக்காகத்தான். அவர்களின் மேம்பாட்டிற்காகத்தான் என்பதில் இரண்டு நோக்கில்லை.

அநு. வெ. நாகராஜன் 1950களில் எழுத்துலகில் பிரேவேசித்தார். தெல்லிப்பழை, மயிலிட்டி தெற்கு வாசியான அவர் இன்று கொழுமிலில் வாழவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. பிறந்த மண்தான் கிராமம்தான் - தாயகம்... அதுவே இல்லையென்றாகி விட்ட போது, எங்கு இருந்தால் தான் என்ன? உடுப்பிடியில் பிறந்து (25.05.1933) அநூராதபுரத்தில் வளர்ந்து, வாழ்ந்து, ஆரம்பக் கல்வி கற்றார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர், சைவப் புலவர், தமிழ் நாட்டில் சமூக சேவையில்

(ஒப்போமா இன் சோஷியல் வேர்க்ஸ்) பட்டப் பின் படிப்புப் பெற்றவர். சட்டப்பட்டதாரி, ஆசிரியராகவிருந்து அதிபராகி, கல்வி அதிகாரி யாக உயர்ந்தவர். ஆரம்பத்தில் இவருடைய சேவையை 13 வருடங்கள் அநூராதபுரமும், 7 வருடங்கள் கொழும்பும் பெற்றன.

அநு. வெ. நாகராஜன் கை வைக்காத எழுத்துத்துறையே இல்லை என்னாம். சிறுகதை, கட்டுரையியல், சிறுவர் இலக்கியம், நாடகம், கவிதை, நாவல், சமய இலக்கியம், இதழியற் பணி, அறிவியல் சிந்தனைக் கட்டுரைகள், நாட்டார் இலக்கியம் எனப்பல துறைகளிலும் எழுதியுள்ளார். இவை இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் வந்துள்ளன. அநூராதன், அல்லி, வீனன்னார் எனப் பல புனைபெயர்களில் மறைந்து நின்று நிறையவே எழுதியுள்ளார். மக்களை நேசித்தல், மநுக்குல உயர்வுக்காக உழைத்தல்’ என்பன நாகராஜனின் எழுத்தின் ஆதாரம்.

அநு. வெ. நாகராஜன் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் ஒரு பகுதிச் சிறுகதைகள் ‘அநு. வெ. நா. வின் ஒரு காலத்துச் சிறுகதைகள்’ என்ற தொகுப்பாக 2003இல் வெளிவந்தன. 1955 இலிருந்து 1985 வரையிலான காலகட்டத்தில் அவரால் எழுதப்பட்ட பதினொரு சிறுகதைகளின் தொகுதியாக ஒரு காலத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. கோட்பாட்டுச் செல்நெறியோடும் அவற்றை மீறிய சமூக நிலைக்களாக தேடல் முயற்சியோடும் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்ட காலம் அநு. வெ. நாகராஜனுடையது. முத்த படைப்பாளி சிற்பி, இச் சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுவது போல அநூவையின் கதைகள் அனைத்தும் நமது நாட்டையும் நமது கதாமாந்தர்களையும் அவர்களது பிரச்சினைகள்,

ஏக்கங்கள், அபிலாவைகள் என்பனவற்றி ணையும் சித்தரிக்கின்றன என்பது ஏற்பட்டைய தாகும். 1955 – 1985 கால மூன்று தசாப்த சமூக வாழ்வின் பல பக்கங்களை அவர் தனது சிறுக்கைகளில் தரிசிக்க வைத்துள்ளார். அவரது சிறுக்கைகள் மிக அவதானத்தோடு சமூக முரண்பாடுகளையும் சுரண்டல்களையும் உண்மை போலச் சித்தரிப்பவாகவுள்ளதால் அவை உணர்வு பூர்வமான யதார்த்தப் பண்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன. குடியேற்றங் களில் நிகழ்ந்தேறிக் கொண்டி ருக்கும் சுரண்டல்கள் (சுரண்டலின் நிழல்கள்), சாதியப் புரட்சி செய்யும் முருகேசர் (ஒரு சாலை திரும்புகிறது), சமூகத்தில் நிலையான பாலுணர்வின் பல்வேறு பரிமாணங்கள், வறுமை ஏக்கங்கள் என்பன ஆசிரியரின் கதைப் பொருள்களாகவுள்ளன. அநுவையின் சிறுக்கைகளில் சுரண்டலின் நிழல்கள், ஒரு சாலை திரும்புகிறது என்பன மனதை மிகக் கவர்வனவாகவுள்ளன. சிறுக்கைகளை விடபாதைமாறிய பயணிகள் நெஞ்சும் நெருப்பும் ஆகிய இரு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவை இன்னமும் நூலுறுப்பெறவில்லை.

புனைக்கதைப் படைப்புகள் என்ற வகையில் அநு. வை. நா. வின் “காட்டில் ஒரு வாரம்”, ‘அவன் பெரியவன்’ எனும் இரு சிறுவர் நவீனங்கள் மிகவும் காத்திரமானவை. சிறுவர்களுக்காக அவர் பல படைப்புக்களை எழுதியுள்ளார். சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் என்ற அவர் படைப்பு வடக்குக் கிழக்கு மாகாணச்சபையின் “சிறுவர் இலக்கியத்திற்கான விருதினைப்பெற்றது.” “அறிவியற் பேழையில் ஒரு சிலமணிகள்”, “சிறுவரும் அவர்தம் அறிவு சார் சாதனங்களும்”, “சிறுவர் கவிதையில் புதிய சிந்தனைகள்”, “சிறுவர்களுக்கான பழைமாழிக் கதைகள்” முதலான ஆக்கங்களைச் சிறுவர்களின் நலவன் கருதி ஆக்கித்தந்துள்ளார். இன்று “விலை” சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாகச் சிறுவர்களுக்கு அவசியமான விடயங்களை எழுதி வருகிறார்.

அநு. வை. நாகராஜனின் இன்னொரு செழிப்பான பக்கம் சமய இலக்கியத் துறையாகும். 1971 இலேயே ‘மார்கழி மங்கையர்’ என்றொரு சமயநூல் மூலம் இத்துறைக்குள் புகுந்தார். வாணொலியில் சைவ நற-

சிந்தனைகள், சமயவரைகள் என்பனவற்றினை நிகழ்த்தியுள்ளார். கிளிநூசுக்சியில் உதவிக் கல்லிப் பணிப்பாளராக இருந்தபோது நோய் வாய்ப்பட்டு, உடலின் வலது பக்கம் இயக்கமற்று வீழ்ந்த போதிலும், பல வைத்தியங்கள் செய்து பூரண குணம் கிட்டாத வேளையிலும் வாழ்க்கையை ஒரு சவாலாக எதிர்கொள்ள அவரால் முடிந்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணிகளாக அவரின் இறை நம்பிக்கையும் அவரின் இனிய இலவாளின்தும் மகனனிதும் அன்பான பராமரிப்பும் என நான் நம்புகின்றேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரது தன்றம்பிக்கை உருவாக்கிய தெம்புட்டும் உள்ளுணர்வு இடது கையாலேயே எழுதவைத்து இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட வைத்துள்ளன. முன்னரிலும் பார்க்க இப்போது முழுமூச்சுடன் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது, கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் (1994 – 2006) ஒன்பது நூல்களை ஆக்கித் தந்துள்ளமை யிலிருந்து புலனாகிறது? அவரின் சமய இலக்கியப் பணிகளில் அவர் ஆக்கிய ‘ப்பட்டரின் அபிராமி மாண்மியம்’ உன்னதமான தெனச் சொல்வேன். இந்நூல் 2001ஆம் ஆண்டின் சிறந்த சமய நூலிற்கான வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்ய விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர், புலவர் மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை ஆகிய அறிஞர்களின் சமய நோக்கும் பணியும் பற்றி ‘மும்மணிகளின் சமயப் பணி’ என்றொரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு நூல் எழுதும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அது என்னவாயிற்று எனத் தெரியவில்லை.

அநூராதபுரத்தில் ஆசிரியாக இருந்த காலத்தில் ‘அன்னை’ என்றொரு முத்திங்கள் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றினை நூதாத்தி யுள்ளார். எழுத்தில் ஆர்வமுள்ள அப்பிரதேச எழுத்தாளர்கள் பலரை இச்சஞ்சிகை மூலம் ஊக்குவித்துள்ளார். மேலும், இலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்கச் செய்தி மடலான ‘ஆசிரியன்’ என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியாகவும் விளங்கி யுள்ளார்.

அநு. வை. நாகராஜனிடம் ஈழத்து இலக்கிய உலகம் கடமைப்பட்டுள்ளது. இன்னமும் எதிர்பார்க்கிறது.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

**IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.**

Head Office :

340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.
Tel. : 2422321
Fax : 2337313
E-mail : pbdho@slt.net.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.
Tel. : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

நூலாசிந்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 340,202 செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு 11, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321
தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல் : pbdho@slt.net.lk

கிளை :

இல. 309 A-2/3, காவி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

அற்முகம் 5- புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

நுவரேலியா மாவட்டம் பத்தனை கெலிவத்தையைச் சேர்ந்த வேலாயுதம் தினகரன் (பத்தனையூர் தினகரன்) ஆசிரியராகத் தொழில் புரிகிறார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரி பட்டப்படிப்பு மொழி பெயர்ப்பில் டிப்ளோமா பாடநெறியை பூர்த்தி செய்த இவர் கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் எழுதி வருகிறார். இவரது படைப்புக்கள் ஞானம், விபவி, தாயகம், வெளிச்சம், மூன்றாவது மனிதன் முகடு, தேட்டம், கலையருவி, சுவாதி, வடம், புதியழுமி, வீரகேசரி, மித்திரன், தினகரன், தினமுரசு, மெட்ரோ நீண்டும், ஆதவன், நிகரி ஆகியவற்றில் வெளியாகியுள்ளன. பாடசாலையில் மாணவர்களின் இலக்கிய இதழ்களான ‘கவை புதிது’, ‘மெல்லினம்’ ஆகிய இதழ்களின் பொறுப்பாசிரியராகவும், கட்டபுலா ‘பயினி’ கலை இலக்கிய வட்டச் செயலாளராகவும், ‘வடம்’ கவிதைக்கான காலாண்டிதழின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராகவும், ‘செம்மலர்கள்’ வீதி நாடகக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் இருக்கிறார். நாடகம், பட்டிமன்றம், சினிமா தொடர்பான விவாதங்களில் பங்குபற்றிவரும் இவர், ஆங்கிலக் கவிதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்துவதுள்ளார்.

இவரது முகவரி : கெலிவத்தை, பத்தனை

பெ. தினான்
சுதானாயு

சுவர்க்க மௌயியருவது...

அணிகலன்களின் நாரைகளோடு

இதழ்களின் விரகம் வழிய

பொன்னரங்கிள் ஆரும்

அரம்பயரைக் கிளாண்ட

அர்புது உலகென்வதால்...

நாய வழவினதாய்,

நாசிலா நயரயினதாய்,

ஈண்வொய்யுகை தீண்டா

இன்வேக மௌயியதால்...

பசியும், நுயருமின்றிய

பாவிய்யடா வாழ்விரும்பதால்...

இங்கிலாத இன்வெலாம்

சய்தம்பும் உன்னதலோக மௌயியதால்...

சுவர்க்கத்தீன் பிரதிநிதிகள் - நம்

சிறிகளுக்குள் இதுவரயில்

நாம் விழாதால்...

சுவர்க்க மௌயியருமிமான்றால் - நாம்

நீராகரிக்கம்பீட்டவர்கள்.

நட்சத்திர விவரிகளீர்
விவரிச்சங்கள் மீறும்,
கறிவனின் கொள்ளலையும் மீறும்,
நம் பார்வை தெளிவு கொண்டால்.

எனவே,
நமை விலக்கும் சுவர்க்கத்தை
நாம் விலக்கு செய்கிறோம்.

குளிரும், மழையும்,
வெசிலும், வியர்வையும்
இலண்பிரியா
கறுப்பு மண்ணின் மலைகளிடையே
நாமானு சுவர்க்கத்தை
நீர்மாணிக்கிறோம்.

புயல் நமைத் தன்னுகிறது
மழை நம்புத் தமிழ்கிறது

தூரிர் நமை விழறும்பூட்டுகிறது
தலைகளில் கோணிச் சாக்குகளோடு
முகங்களில் வழியும் மழை நீரை
வழித்துறிந்து விட்டு
வியர்வையின் துணையோடு
நீர்மாணத்திற்கு உழைக்கிறோம்.

நமை விரும்பும், நாம் விரும்பும்
நமக்கான சுவர்க்கத்தை
நீர்மாணிக்கிறோம்.

அன்னையாரே வாருங்கள்
அவர்கள் அழூடும்
அழுது கணக்கட்டும்
அவர்கள் நம் குழந்தைகள்
பசிக் கொடுமையின்
கடைசி அழுகையை
அவர்கள் அழுது மழக்கட்டும்.

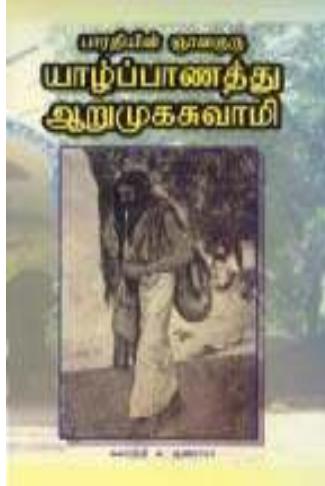
ஒலக்கிய ஆர்வலர் ஆர். கனகரத்தினம்

“மனிதன் எத்தகை அற்புதமானவன்” என்றான் ருஷ்ய இலக்கிய மாமேதை மெக்ஸிம்கோர்கி... அத்தகைய அற்புதமான மனிதர்கள் நம் மத்தியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் மிக அற்புதமான ஒருவர் இலக்கிய ஆர்வலர் ஆர். கனகரத்தினம்.

கடந்த செப்டம்பர் 29.09.2006ல் அமரான இவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி முதல் அமர் கே. கணேஷ் வரை நட்புவு கொண்டிருந்தார். நூல்கள், சிற்றிதழுப்புகளை தேடிவாங்கி வாசிப்பதில் பெரும் ஆர்வம் காட்டினார். மாதந்தோறும் நான் அவருக்குத் தொடர்ந்து அனுப்பி வைக்கும் “ஞானம்” சஞ்சிகையைப் படித்து பின்னர் தமிழகத்தில் உள்ள எழுத்தாளர் பா. செய்ப்பிரகாசத்திற்கு அனுப்பி வைப்பார். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்குபவர். எம். ஏ. ரஹ்மான் உருவாக்கிய ‘அரசு’ வெளியீட்டிற்கு பக்கபலமாக இருந்தவர். பின்னர் ரஹ்மான் தமிழகம் சென்றதும், இவரது ‘ரெயின்போ’ அச்சகத்தை நடத்தியவர். நாடகக்கலைஞர்கள் இவரைத் தேடி வரும் பொழுதல்லாம் உதவி செய்பவர். இரண்டு நாடக டிக்கட்டுகளை பணம் கொடுத்து வாங்கி நண்பார்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுப்பவர்.

இவர் சுகவினமுற்று வீட்டோடு இருந்த காலத்தில் இவரைப் போய்ப் பார்த்து தனக்கு கிடைக்கும் நூல்களை அன்போடு அவருக்கு வழங்கியவர் கே. எஸ். சிவகுமாரன். நான் கொழும்பு வரும் பொழுதல்லாம் அவரைத் தேடிச் சென்று. நூல்கள், சிறு சஞ்சிகைகளைக் கொடுப்பேன். ஆர்வத்தோடு இலக்கிய நண்பார்களைப் பற்றி விசாரிப்பார். இத்தகைய இலக்கிய ஆர்வலரும், நண்பருமான கனகரத்தினத்தின் மறைவு குறித்த தகவலை அவரது இறுதிக் கிரியைகள் நடந்த பின்னர்தான் நண்பார் ஸ்ரீதாசிங் அறிவித்தார். ஒரு நல்ல மனிதரின் இறுதிக் சடங்கில் கலந்து கொள்ள முடியாது போனது என் மனதில் காயமாக இருக்கிறது. பின்னர் அவரது துணைவியாருடனும், மெந்தனுடனும் என் சோகத்தைப் பசிக்குது கொண்டேன். ‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் முதல் இதழிலிருந்து செப்டம்பர் இதழ் வரை வாசித்த இலக்கிய நெஞ்சம் இன்று நம்போடு இல்லை.

- அந்தனி ஜீவா

பாரதியின் ஞானசூடு யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி யார்?!

- தி. ரூனசேகரன்

பாரதியார்
1908 முதல்
1918 வரை
புதுவை நகரில்
அரசியர்
காரணங்களுக்காக மறைந்து
வாழ நேரிட்டது.
அங்கூசுப்த்தில்

அவர் ஞானியர் சிலருடன் நெருங்கி உறவாடியுள்ளார் என்பதை அவர் தனது பாடல்களில் பதிவாக்கியுள்ளார். குள்ளச்சாமி (மாங்கொட்டைச் சாமி), கோவிந்த சாமி, யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி, குவளைக் கண்ணன் ஆகியோர் இவர்களிற் சிலர். ஞானியர்களைச் சந்திப்பதில் பாரதியார் எத்தகைய தீவிரங்கொண்டவராக இருந்தார் என்பதனை அவரது பின்வரும் பாடல்மூலம் அறியலாம்.

பற்றியைக திருகியந்தக் குள்ளச்சாமி
பரிந்தோடப் பார்த்தான்; யான்
விடவேயில்லை
சுற்றுமுற்றும் பார்த்துப் பின் முறுவல்
புத்தான்
தூய்திருக் கமலபத்துணையை
பார்த்தேன்! குற்றமற்ற தேசிகனும்
திமிறிக்கொண்டு
குதித்தோடி அவ்வீட்டுக் கொல்லை
சேர்ந்தான்;

மற்றவன் பின் யானோடி விரைந்து சென்று
வானவளைக் கொல்லையிலே
மறித்துக் கொண்டேன்
பாரதியார் ஞானியர்களைச் சந்திப்பதிலும்
அவர்களின் உபதேசங்களையும் அருளையும்
பெறுவதிலும் பெருவிருப்புடையவராக
இருந்தார் என்பதனை அறிந்து ஞானியர்கள்
சிலரை குவளைக் கண்ணன் என்பார்
பாரதியாரிடம் அழைத்துச் சென்று சந்திக்க
வைத்துள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியையும்
குவளைக் கண்ணனே பாரதியாரின் வீட்டுக்கு

அழைத்துச் சென்றுள்ளார் என்பதனை
பாரதியாரின் பின்வரும் பாடலில் அறியலாம்.
மகத்தான முனிவரெல்லாம் கண்ணன்
தோழர்;
வானவரெல் ஸாங்கண்ணன் அடியா
ராவார்;
மிகத்தானு முயர்ந்ததுணி வடைய
நெஞ்சின்
வீரர்பிரான் குவளையூர்க் கண்ணன்
என்பான்
ஐகத்தினிலோர் உவமையிலா
யாழ்ப்பாணத்துச்
சாமிதனை யிவனென்றன் மனைக்
கொணர்ந்தான்
அகத்தினிலே அவன்பாத மலைரப்
பூண்டேன்;
“அன்றேயப் போதே வீட்டுவே வீடு”

பாரதியார் போற்றிய இந்த
யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி யார்?

இதற்கு வெவ்வேறு காலங்களில்
வெவ்வேறு சாரார் விடை பகர்ந்துள்ளனர்.

இலங்கை கல்வி வெளியீட்டுத்
திணைக் களாம் பத்தாம் வசுப்புக்கான
சைவநெறி என்ற பாடநூலின் திருத்திய
பதிப்பை 1985ல் வெளியிட்டுள்ளது. அதில் 8
ஆவது பாடமாக ‘ஙானியர்’ என்ற
பாடமுண்டு. அப்பாடத்தில் ஒரு பகுதி
பின்வருமாறு அமைகிறது.

“இலங்கையிலே இத்தகைய
ஞானந்தையை அடைந்து ஒரு ஞான
பரம்பரைக்கும் வித்திட்டவர் யாழ்ப்பாணத்துக்
கடையிற் சுவாமி என்பவராவா்”

“குவலயத்தின் விழிபோன்
யாழ்ப்பாணத்தான்
தேவிபதும் மறவாத தீர் ஞானி
சிதம்பரத்து நடராச மூர்த்தியாவான்
பாவியரைக் கரையேற்றும்
நூனத்தோணி

பரம்பத வாயிலெனும் பார்வையாளன்
காவிவளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயும்
கழனிகள் குழ் புதுவையிலே அவனைக்
கண்டேன்

தங்கத்தாற் பதுமை செய்தும்
இரதலிங்கம்
சமைத்து வழற் றினிலீசன் தாளைப்
போற்றும்

துங்கமுறு பக்தர் பலர் புவிமீதுள்ளார்
தோழரே எந்நாளும் எனக்குப் பார்மேல்
மங்களாஞ் சேர் திருவிழியால் அருளைப்
பெய்யும்

வானவர் கோன் யாழ்ப்பாணத் தீசன்
தன்னைச்
சங்கரனென் ஹப்போதும் முன்னே
கொண்டு

சரணாடைந்தால் அதுகண்டூர் சர்வசித்தி”
என்று தம் சுயசரிதையிலே தம் குருநாதரான
யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியின் புகழைப் பாரதியார்
பாடுகிறார்”.

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதியை வாசிக்கும்
போது, யாழ்ப்பாணத்துக் கடையிற் சுவாமியே
பாரதியார் பாடிய யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி என்ற
முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. மேலும்
இந்நாலில் ஞானியார் வரிசையில் மலைநாட்டில்
குயின்ஸ்பரித் தோட்டத்தில் வாழ்ந்த
நவநாதசித்தர், கதிர்காமத்தில் வாழ்ந்த
முத்துவிங்க சுவாமிகள், மட்டக்களப்பு
காரைதீவிற் சுமாதியடைந்த சித்தானைக் குட்சீ
சுவாமி, கடையிற் சுவாமியின் நேர்ச்சீடான
செல்லப்பார் சுவாமி, செல்லப்பார் சுவாமியின்
சீடான யோகர் சுவாமி ஆகியோரின் பெயர்கள்
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அறுபதுகளில் முற்பகுதியில் இலங்கை
முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர்
பாரதியாரின் ஞான குருவான யாழ்ப்பாணத்துச்
சுவாமியின் சமாதி வியாபாரி மூலையில்
இருப்பதாகக் கண்டறிந்து அங்கு மகாநாடு
நடத்தினர். பாரதியார் புதுவையில் மறைந்து
வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் இடையிடையே இரகசிய
மாக நாகபட்டினத்துக்கு வந்துபோவது
வழக்கம். அவ்வேளையிலே தான் பாரதியார்
தனது ஞானகுருவான யாழ்ப்பாணத்துச்
சுவாமியைச் சந்தித்து அருள் பெற்றார்.
பாரதியாரின் ஞானகுருவின் பெயர்
அருளம்பலசுவாமி (மோனகசுவாமி). அவரைப்

பற்றி செல்லையா என்பவர் கூறிய
ஆதாரங்களின் படி எழுத்தாளர் அந். கந்தசாமி
ஸ்ரீலங்கா அரசாங்க சமாச்சாரத் துறைப்
பத்திரிகையில் கட்டுரை எழுதினார். அருளம்பலச் சுவாமியின் சமாதி வியாபாரி
மூலை அல்வாய் முத்துமாரியம்மன் கோவில்
வடகிழக்கு மூலையில் அமைந்துள்ளது எனக்
கூறி 1963 இல் அவர்கள் வியாபாரி மூலையில்
இலக்கிய மாநாடு நடத்தினார்கள், பேராசிரியர்
சௌவாசபதி, பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தும்பி,
அந். கந்தசாமி, பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் உட்படப்
பல எழுத்தாளர்களும் அந்த மாநாட்டில்
கலந்துகொண்டனர். திரு. ஞானக்குமரன்
என்பவர் அருளம்பல சுவாமியே பாரதியின்
ஞானகுரு எனத் தான் எழுதி வெளியிட்ட
நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அருளம்பல
சுவாமியின் சமாதியில் முற்போக்கு
எழுத்தாளர்கள் எழுதி மாட்டிய பாரதியாரின்
பாடலை உள்ளூர் அரசியல் காரணங்களால்
யாரோ கழற்றி விட்டதாகவும் அறியப்படுகிறது.

தற்போது செங்கை ஆழியான் கலாநிதி க.
குணராசா ‘பாரதியின் ஞானகுரு
யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக சுவாமி’ என்ற நூலை
எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அந்நாலில்
‘பாரதியின் ஞானகுருவாகக் கருதப்பட்ட
யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியின் பேரன் நான்’
என்று தன்னைக் குறிப்பிடுகிறார். அதற்கான
ஆதாரங்களையும் அந்நாலில் அவர் விபரமாகக்
தருகிறார்.

ஆறுமுகம் 1863 இல் யாழ்ப்பாணத்தில்
பிறந்தவர். சிறுவயதிலிருந்தே தேவிபதம்
மறவாத பத்தனாக விளங்கியவர். 1891இல்
கடையிற் சுவாமி சமாதி அடைந்தவேளை அருகே
அவர் இருந்தார். 1891இல் திருமணம் செய்தார்.
ஆறுமுகத்திற்கு ஆறு பிள்ளைகள். 1908 ஆம்
ஆண்டு மார்கழி மாதம் அவர் குடும்ப
வாழ்வைத் துறந்து வள்ளம் ஏறி இந்தியா
சென்று சித்தர்களுடனும் துறவிகளுடனும்
சேர்ந்து அலைந்து திரிந்தார். இறுதியில் ஸ்ரீ
வில்லிபுத்தூருக்கு வந்து அங்கேயே
தங்கிவிட்டார். அவ்வேளையில் அவருக்கு
நன்கு தெரிந்த அருணாசலக் குருக்கள்
என்பார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சூடுக்
கொடுத்த சுடர்க் கொடி கோதையைத் தரிசிக்க
வில்லிபுத்தூர் சென்றிருக்கிறார். தற்செயலாக
அவர் அவ்வுரில் ஆறுமுக சுவாமியைச் சந்திக்க

நேர்ந்தது. அருணாசலக் குருக்களிடம் ஆறுமுகவாமி யாழ்ப்பானத்திலுள்ள தனது குடும்பம் பற்றி விசாரித்துள்ளார். அருணாசலக் குருக்கள் அங்கிருந்த வேளையிலேயே ஆறுமுகவாமி சமாதி அடைந்துள்ளார். ஆறுமுகவாமி பற்றிய விபரங்கள் யாவற்றையும் இலங்கைக்கு திரும்பி வந்து அவரது குடும்பத்தினருக்கு அருணாசலக் குருக்கள் கூறியுள்ளார்.

ஆறுமுகவாமி ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் இருந்த வேளை, அச்சற்றாடலில் இருந்த சாலியார் சமூக மக்கள் சுவாமிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் கஞ்சையை துண்பங்களைத் தீர்க்கும் மகாணாக அவர் விளங்கியுள்ளார்.

ஆறுமுகவாமி சமாதியடைந்ததும் சாலியார் சமூக மக்கள் அங்கு கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். ஆறுமுகவாமி கோயிலின் உட்கவரில் யாழ்ப்பானத்துச் சுவாமியின் புகழைப் போற்றும் சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்கள் பலகையில் எழுதி மாட்டப்பட்டுள்ளது. இதுவே செங்கை ஆழியான் எமக்குத் தரும் செய்தி. தனது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீ ஆறுமுகவாமி சமாதிக் கோவிலின் பலதாற்பட்ட புகைப்படங்களையும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் அவர் இணைத் துள்ளார். பாரதியார் போற்றிப் பாடிய குள்ளச் சாமியின் சமாதியும், ஆறுமுக சுவாமியின் சமாதிக்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருப்பதை ஒரு புகைப்படம் காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ யாழ்ப்பான் ஆறுமுக சுவாமி சமாதிக் கோயிலின் மகாமண்டபத்தினை வில்வளைவு அலங்கார மண்டபமாக அமைப்பதில் செங்கை ஆழியான் முன்னின்று செயற்பட்டுள்ளார் என்பதும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டிய செய்தி.

யாழ்ப்பானத்து ஆறுமுகவாமிதான் பாரதியின் ஞானகுரு என்பதற்கான ஆதாரங்களை செங்கை ஆழியான் தனது நூலில் தந்திருக்கிறார். ஆனாலும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பத்தாம் வகுப்புக்கான சைவநெறி பாடநூலில் குறிப்பிடப்பட்ட ஞானியர் பட்டியலில் ஆறுமுகவாமி பற்றியோ பருத்தித்துறை அருளம்பல சுவாமி பற்றியோ

தகவல் எதுவும் இல்லை. செங்கை ஆழியான் தனது நூலில் கடையிற் சுவாமி சமாதி அடைந்தது 1891 ஆம் வருடம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சைநெறி பாடநூலில் அவர் சமாதி அடைந்தது 1882 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் பெளர்ணமி தினத்தன்று எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இப்படியான தகவல்கள், ஆராய்ச்சிகள் மூலம் சரிப்படுத்தவேண்டியவை.

கடையிற் சுவாமி சமாதி அடைந்தவேளை அருகே இருந்தவர் ஆறுமுகவாமி. “அவரது சமாதி நிலைச் சரீரத்தைத் தூக்கிக் குழிக்குள் இறக்கியபோது என்னைத் தூக்கி அதற்குள் இறக்குவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. அப்பிரம்மை என்னைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்ட டிருக்கிறது.” என பிற்காலத்தில் ஆறுமுகம் தன் மூத்த மகன் அருளம்பலத்திடம் அந்த அனுபவத்தினை எடுத்துரைத்துள்ளார். வாங்கில் அமர்ந்தபடி தனது தந்தையின் நினைவுகளைப் பலதடவைகள் அருளம்பலம் அம்மான் ஆறுமுக சுவாமியின் மூத்த மகன், மருமகனான என்னிடம் எடுத்துரைத்துள்ளார் எனக் குறிப்பிடுகிறார் செங்கை ஆழியான்

ஆறுமுகவாமி இறுதிக் காலத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுரத்தூரில் தங்கியிருந்தபோது அச்சற்றாடலில் உள்ள சாலியார் சமூக மக்கள் அவரிடம் நம்பிக்கையும் பக்தியும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு ஆறுமுக சுவாமியே பாரதியின் ஞானகுரு என்பது கட்டாயம் தெரிய வந்திருக்கும் அதன் காரணமாகவே ஆறுமுகவாமி சமாதி அடைந்ததும் கோவில் அமைத்து அங்கு அவர் தொடர்பான பாரதியாரின் பாடலையும் பொறித்துவைத்துள்ளனர்.

செங்கை ஆழியான், தான் யாழ்ப்பானத்துச் சுவாமியின் பேரன் என்பதைத் தாந்திட்டு வகையில் தனது குடும்ப வம்சாவழி வரைபு ஒன்றினை நூலில் சேர்ந்திருந்தால் பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற எண்ணாம் நூலை வாசிப்பவர்களுக்கு ஏற்படலாம். ஆனால் செங்கை ஆழியானின் நோக்கம் அதுவல்ல. பாரதியாரின் ஞானகுரு யாழ்ப்பானத்து ஆறுமுகவாமி என்பதனைத் தெளிவு படுத்துவதே அவரது நோக்கமாகும்.

புதுமைப்பித்தனை பருது கொள்ளல்

சிறுக்கதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனை நூற்றாண்டு நினைவுச் சிறப்புக் கட்டுரை

- எஸ். சத்தியகேவன், திருக்கோணமலை

நவீன தமிழ் இலக்கிய உலகில் புதுமைப்பித்தனைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது. சிறுக்கதை ஆசிரியாக, கவிஞராக, நாடக ஆசிரியாக, தீவிர விமர்சகராக, கட்டுரையாளராக, பத்திரிகையாளராக, திரைப்படவசனகர்த்தாவாக நவீன தமிழ்ப்படைப்புலகில் எவராலும் நிராகரிக்க முடியாத ஒருவராகவே புதுமைப்பித்தன் உள்ளார். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய புரட்சியாளரான பாரதிக்கு நிகரானவர். சென்ற தடத்திலேயே செக்குமாடு போல் சுற்றி வந்த தமிழ்க் கவிதைக்கு விடுதலையளித்து மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கியவர் பாரதி. அவரைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்க் கவிதைக்

கென இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கும் மேற்பட்ட இலக்கிய மரபும் வளமும் இருந்தது ஒரு வகையில் சாதகமான அம்சம். சிறுக்கதையைப் பொறுத்த வரையில் தமிழில் அது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில்தான் அறிமுக மாயிற்று. தமிழ்ச் சிறுக்கதையின் முன்னோடியாக வ. வே. ச. ஜயராக் கொண்டால், தமிழில் சிறுக்கதை தோன்றி சுற்றேறக்குறைய இருபது முப்பது ஆண்டுக்கேள்வே ஆன நிலையில் அதற்கென பொதுவான இலக்கியப் பிரக்ஞஞ உருவாகியிராத காலகட்டத்தில் எழுதத்தொடங்கியவர் புதுமைப் பித்தன். ஆனால் தனது மேதமையினால் தமிழ்ச் சிறுக்கதையை உயர்தரத்திற்கு முன்னெடுத்துச் சாதனை புரிந்தவர்.

புதுமைப்பித்தனைத் தவிர்த்துவிட்டு தமிழ்ச் சிறுக்கதையுலகை புரிந்துகொள்ள முடியாது. இதனாலேயே நவீன தமிழ் படைப்புலகில் சிறுக்கதை அறிமுகமாகிய ஆரம்ப தசாப்தங்கள் தவிர ஏனைய காலம் முழுவதும் அவருடைய சிறுக்கதைகள் விமர்சனத்துக்கும், ஆய்வுக்கும் விவாதத்துக்கும் உரியவனாக விளங்கின, விளங்குகின்றன. புதுமைப்பித்தனைப் போல் நீண்டகாலம், மிக அதிகப்படியான விமர்சனங்கள், ஆய்வுகளுக்கு உட்பட்ட ஒருவர் இன்றுவரையிலும் வேறுயாரும் கிடையாது.

நவீன சிறுக்கதையுலகில் ஒரு விடிவெள்ளியாக, நிகரற்ற நிலையான தொரு இடத்தை அவர் பெற்றுள்ளார் என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். இது அவருக்கு அபிமானத்தின் மூலமோ அல்லது கொள்கைகள், கட்சிகள் சார்ந்து

நின்றமைக்காகவோ கிடைத்தல்ல. தாம் பழுத்த மேலைநாட்டு விமர்சகர்களின் அளவு கோல்களைக்கொண்டும், நீவீன விமர்சன பார்வைகளுடாகவும் அவரது படைப்புக்களை ஆழ்ந்த விமர்சனங்களுக்குட்படுத்தித்தான் இந்த இடத்தைக் அவருக்கு கொடுத்தார்கள் நம் இலக்கியவாதிகள். இதை நிராகரிப்பவர் கூட அவரது மேதைமையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள்.

ஏற்தாழ புதுமைப்பித்தனைப்பற்றி முழுமையான ஆய்வுகள், விமர்சனங்கள், வெவ்வேறு விதமான பார்வைகள் எல்லாமே வெளிவந்து விட்டன. இந்நிலையில் இளநிலை வாசகன் என்னும் நிலையில் புதுமைப்பித்தனை நான் எவ்வாறு புரிந்துகொள்கிறேன் என்பதையே இதில் சொல்கிறேன். புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளிலிருந்து நேரடியாகப் புரிந்து கொண்ட விமர்சகர்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்டதில் எனக்கு உடன்பாடானது, என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமான புதுமைப்பித்தன் பற்றிய பார்வைகளையும், கருத்துக்களையுமே இக் கட்டுரை தழுவிச் செல்கிறது. இது புதுமைப் பித்தன் பற்றிய ஆழ்ந்த, விமர்சனமோ, ஆய்வோ இல்லை. புதுமைப்பித்தனை அவரின் முழுப் பரிமாணத்தோடும் என் பார்வையாகத் தரும் முயற்சி. இதில் ஏவே புதுமைப்பித்தன் பற்றிய ஆய்வு முடிவுகளை இக் கட்டுரையில் நன்றியுடன் தாராளமாகவே கையாண்டுள்ளேன்.

“சிறுக்கையின் சாளரம்” என்றும், சிறுக்கையென்றால் சிறியக்கை, கொஞ்சப் பக்கங்களில் முடிந்துவிடும் என்பதல்ல. சிறுக்கை என்ற பிரிவு இலக்கியத்தில், அதில் எடுத்தாளப்படும் பொருள்பற்றியது, ஒரு சிறு சம்பவம், ஒரு மனோநிலை ஆகிய இவற்றை எழுதுவது. சிறுக்கையில் முக்கிய சம்பவமோ, நிகழ்ச்சியோ அல்லது எடுத்தாளப்படும் வேறு எதுவோ, அது ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று சிறுக்கையின் உருவம் பற்றித் தெளிவுபடுத்தும் புதுமைப்பித்தன் அதற்கமையவே தனது சிறுக்கைகளையும் படைத்தார். தொண்ணுற்றி யேழு சிறுக்கைகள், ஜம்பதிற்கும் மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், ஒரு குறுநாவல் ஒரு முற்றுப்பெறாத நாவல், இரு வாழ்க்கை வரலாறுகள், ஏழு தழுவல் கதைகள் எழுதியுள்ளார். இது தவிர கவிதைகள், கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், அரசியல்

கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என படைப்புலகின் எல்லாமுகங்களையும் கொண்டவர் புதுமைப் பித்தன்.

“வாழையடி வாழையாகத் தோன் றும் வாசகர்களில் யாரோ ஒருவருக்காக எழுதுவதாகக்” கூறிய புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் வாசகர்கள் கிடைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். புதுமைப்பித்தன் கதைகளைப்பற்றி இன்று தமிழ்ச்சிறுக்கை தன் எல்லைகளை விரிவு படுத்திக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் யோசித்துப் பார்க்கும் போது முதலில் தோன் றுவது அவர் கதைகள் அனைத்திலும் அவை சாதனை படைத்த கதைகளாக கருதப்படும் கதைகளானாலும் சரி, சாதாரண கதைகளானாலும் சரி அனைத்திலும் உள்ளார்ந்து நிற்கும் உயிர்த்துடிப்புத்தான். அதனால்தான் அவரது அனைத்துப் படைப்புகளையுமே இன்றும் எவ்விதமான சலிப்புமில்லாமல் படிக்க முடிகிறது. இது அவருக்கு தொழில் ரீதியாக தினசரிப் பத்திரிகையில் பணியாற்றியமையால், அதில் வெகுஜனங்களுக்குரிய வீச்சோடும் உயிர்த்துடிப் போடும் எழுதுவேண்டி ஏற்பட்டதால் அவருக்கு அமைந்ததாக இருக்கலாம். இந்த இடத்தில் பாரதியின் எழுத்துநடையின் வீச்சிற்கும், எளிமைக்கும் அவர் பல பத்திரிகைகளின் ஆசிரியாக கடமையாற்றி யமையே கைகொடுத்தது என்பதை நாம் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த காலகட்டத்திய சமுதாயச் சூழ்நிலை ஆங்கில மொழிக் கல்வியிறால் துழிலுக்கியப் போக்கில் நிகழ்ந்த பெரிய மாற்றங்கள் புதிய சிந்தனைகளின் பாதிப்புக்கள் இவற்றுடன் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கைப் பின்னணியையும் இணைத்துப் பார்க்கும் போதே, அவரது சிறுக்கைகளின் போக்கை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். சொ. விருத்தாசலம் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட புதுமைப்பித்தன் 1906ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 25ம் திங்களி திருப்பாதிரிப்புலியூர் எனும் இடத்தில் பிறந்தார். தந்தை பெயர் வி. சொக்கலிங்கம்பிள்ளை. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் தாசில் தாராக உத்தியோகம் பார்த்தவர். தாயார் பர்வதத்தம்மாள். தந்தையாரின் வேலைகாரணமாக அடிக்கடி இடமாற்றத்திற்குள்ளான புதுமைப் பித்தன் ஆரம்பக்கல்வியைப் பல இடங்களிலும் மாறிமாறிக்

கற்றார். தனது எட்டாவது வயதில் தாயாரை இழந்தார். தந்தையாரின் ஓய்வுக்குப் பின் சொந்த ஊரான திருநெல்வேலிக்குத் திரும்பினார். அங்குள்ள அர்ச். யோவான் ஸ்தாபனக் கல்லூரியில் உயர்கல்வியைக் கற்றார். ஆரம்ப காலங்களில் படிப்பில் அவ்வளவு நாட்டம் கொள்ளாதவராயினும் புதுமையித்தன் 1931ல் பி.ஏ.பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்றின் தந்தையாரின் விருப்பப்படி ஆச உத்தியோகத் திற்கு செல்லாமல் நண்பர்களுடன் இலக்கிய விசாரங்களில் ஈடுபட்டுத் திரிந்தார். பொறுப்பற்ற மகனுக்கு பொறுப்பு வர்ட்டும் எனக் கருதி 1931ல் திருவனந்தபுரத்தைச் சேர்ந்த கமலாம்பாளைத் திருமணம் செய்துவைத்தார் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை. எனினும் மாற்றம் ஏதுமில்லை. திருமணம் முடித்த சிறிது காலத்துக்குள்ளேயே தந்தை யாருடன் முரண்பட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினார்.

எதிர்காலத்தை தப்பற்றி யகேள்விக்குறியுடன் வீட்டைவிட்டு வந்த புதுமையித்தன் சிலகாலம் உறவினர் வீடுகளில் தங்கினார். பின்னர் மனைவியின் நகைகளை விற்று மிகுந்த கஷ்டத்தில் வாழ்க்கை நடத்தினார். இச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் புதுமையித்தனின் இலக்கியப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. அவரது முதற் படைப்பு “குலோபஜான் காதல் காந்தி பத்திரிகையில் 1933 ஒக்டோபரில் வெளிவந்தது. இதன் மூலமாக சென்னையில் உள்ள இலக்கியவாதிகளின் அறிமுகம் கிடைத்தது. தொடர்ந்து சென்னைக்கு குடிபொய்ந்த புதுமையித்தன் 1934 முதல் “ஊழியன்” பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியாகச் சேர்ந்தார். 1935ல் அதிலிருந்து விலகி “தினமனியின்” உதவியாசிரியாகக் கடமையாற்றினார். இக்காலப்பகுதிகளில்தான் மனிக்கொடி எழுத்தாளர்களுடன் நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது மட்டுமல்லாமல் அவரது கதைகளில் அரைவாசி இக்காலத்தில்தான் மனிக்கொடி யிலும், எனைய பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. 1943ல் கருத்து மோதல்களினால் அதிலிருந்து விலகி திரைப்படத்துறையில் இணைந்து வசனகர்த்தாவானார். 1947ல் தியாகராஜ பாகவதரின் “ராஜமுக்தி” பத்திற்கு வசனம் எழுத பூனை சென்ற இடத்தில் கடுமையான காசுநோய்க்கு ஆளாகி 1948 மே முதற்பகுதியில் தனது மாமனாரின் ஊரான திருவனந்தபுரத்திற்கு திரும்பினார். அங்கே

மருத்துவ வசதிக்குக் கூட பணமில்லாமல் மிகுந்த கஷ்டப்பட்டார். 1948 ஜூன் 30 நள்ளிரவில் இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்தார்.

அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் அவருக்கு கிடைத்தது எல்லாம் துண்பமும், விரக்தியுமே. நிலையான வேலையில் இல்லாமல் இறுதிவரை அவர் வாழ்ந்தார். தம் காலகட்ட ஏனைய படைப்பாளிகள் சிலரைப் போல சமரசம் செய்துகொள்ள மறுத்தார். பத்திரிகை உதவியாசிரியர் சம்பளமாக வரும் சொற்ப பணத்தைக் கொண்டே வாழ்க்கை நடத்தினார். இடையிடையே தான் அவர் எழுதிய கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகளுக்கு சொற்ப பணம் கிடைத்தது. இத்தனைக்கும் தினசரிப் பத்திரிகையின் ஓயாத வேலைகளுக்கும் மத்தியில் கிடைக்கும் ஒய்வு நோத்திலேயே தம் படைப்புகளை அவர் எழுதினார். தம்மைப்போன்ற இலக்கியகாரத்தாவை உலகம் அச்சடை செய்தது அவருக்கு இவ்வுலகத்தவர் மீது கோபத்தைத் தான் ஏற்படுத்தியது. அவருக்கு மட்டும் இந்நிலை என்று இல்லை அக்காலத்திய அவரைப்போன்ற ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கும்தான். இதனால் தான் கு.ப. ரா. மறைந்தபோது எழுதிய “ஓடாதீர் உலகத்தீரே...” என்று பாடலில் எழுத்தாளர்களது நிலைமைகண்டு மனம்வெதும்பி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இத்தனைக்கும் மேலே இனி ஒன்று ஜ்யா, நான் செத்ததிற்குப் பின்னால் நிதிகள் தீர்டாதீர் நினைவை விளிம்பு கட்டி கல்லில் வடித்து வையாதீர். ‘வானத்து அமரன் வந்தான் கான்! வந்தது போல், ‘போனான் கான்’ என்று புலம்பாதீர்! அத்தனையும் வேண்டாம் அடியேனை விட்டுவிடும்’ என்று ஆனால் தூதிச்சுவசமாக அவர் விரும்பாத இந்நிலையே அவர் இறந்தபின்னரும் நடக்கவேண்டிய கட்டாயமாயிற்று வாழ்க்கையின் இருந்த பக்கங்களை அவர் அனுபவித்தவர். அதனுடன் பழகியவர், பார்த்தவர். இந்த அனுபவமே அவரது படைப்புகலத்தில்

பிரதிபலிக்கிறது. மேலும் மனித வாழ்க்கை குறித்த அவரது பார்வையையும், இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும், கலை, இலக்கிய பார்வையையும் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. தனிமனிதனின் மனோபாவங்களைக் கதைகளில் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் இந்தச் சமூகத்தின் மனோபாவங்களையே காட்டுகிறார். தனிமனிதனின் ஆசாபாசங்களை, வக்கிர உணர்வுகளை, அவஸ்தைகளை ஏக்கங்களை விசித்திரமான மனோபாவங்களைக் கேலியும் கிண்டுவும் கலந்த பார்வையில் விமர்சனத் திற்குட் படுத்துவதன் மூலம், மொத்த சமூகத்தையுமே விமர்சனத்திற்குள்ளாக குறிறார். இம்மனோபாவம் காரணமாகவே மனிதனின் லட்சிய சிருஷ்டி களான கடவுளர்களையும் மனிதனின் கேள்விகளுக்குள்ளாக்கித் தடுமாறவேத்த ஒருவராகவே நூன் காண்கிறேன்.

தனது சமகாலப்படைப்பாளிகள் பார்க்க விரும்பாத, பார்க்கத்தயங்கிய மனித வாழ்க்கையின் இன்னொரு பக்கத்தை எவ்வித தயக்கமுடின்றி திறந்து காட்டியவர். காலங்காலமாய் புரையோடியிருக்கும் சமுதாயத்தின் சீபி படிந்த புண்களைத் தன் சக்தி வாய்ந்த எழுத்தாற்றலால் கீறிப்பட்டுக்காட்டியவர். இவரது கதைகளில் பொருளாதார ரீதியாகவும் சமூகரீதியாகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், இருந்தும் இல்லாத நிலையில் இழுப்பியான இரண்டுங்கெட்டான் வாழ்க்கை நடத்தும் நடுத்தர வர்க்கத்தினர், சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாமலும் அதே சமயம் அதை உடைத்தெறிந்துவிட்டு வெளியேற முடியாமலும் மன உளைச்சல்களில் வதைப்படும் ஜீவன்கள், வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காக தொலைதூர கிராமங்களிலிருந்து வந்து நகாத்தின் நெரிசலில் நடப்பட்டுத் திக்குமுக்காடும் மனிதயந்திரங்கள் என்று விதவிதமான மனிதர்களின் உணர்வுகள் காட்டப்படுகின்றன.

“என் கதைகளின் பொதுத்தனமை நம்பிக்கை வற்றி” என்று தன் கதைகளின் அடிப்படைக் குணாம்சத்தைக் குறிப்பிடும் புதுமைப்பித்தன் மனிதன் மீது, மனிதவாழ்க்கை மீது நம்பிக்கை இழந்தவர்கள். மனிதனின் மேலான குணங்கள் மீதான எதிர்பார்ப்பும் நம்பிக்கையும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் சிதைந்து போயிருப்பதைக் கண்ட வேதனையின் விரக்தியின் வெளிப்பாடே அவரது இலக்கியப் பார்வையாக எதிர்மறைப் பாவத்துடன்

கதைகளில் வெளிப்படுகிறது. அடிப்படையில் நல்லவன்தான் மனிதன் எனும் நம்பிக்கை எதிர்பார்ப்பு நடைமுறை வாழ்க்கையில் சாதி, சமய, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு மிகுந்த சமுதாய அமைப்பின் கோளாறுகளினால் சிதைந்து விட்டிருப்பதையே புதுமைப்பித்தன் தன் கதைகளில் குத்தலான விமர்சனப் பார்வையுடன் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். ஆத்மார்த்தமான கலை மனதின் வேதனையும், கோபமும் எதிர்மறைத்தன்மையுடன் கிண்டலான சாட்டையடிகளுடன் கதைகளில் தெறிகின்றன. இது மனிதனின், வாழ்க்கையின் மீதான நம்பிக்கையின்மையால் அல்ல, பொய்யான மதிப்பீடுகளின் பாவனைகள் மீதான தார்மீகக் கோபத்தின் வெளிப்பாடு. எனவேதான் புதுமைப் பித்தன் கதைகளில் மனிதன் மீதான நம்பிக்கையின் உருவகமாக களாங்கமற்ற குழந்தைகள், குறிப்பாக பெண் குழந்தைகள் வருகின்றன. ஒருவகையில், புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் வரும் பெண்களின் சகிப்புத் தன்மையின் மூலமாகவும் இது உணர்த்தப் படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

புதுமைப்பித்தனின் ஆரம்பகால கதைகளில் பெரும்பாலானவை உணர்ச்சிவேகம் மிகுந்த மனக் கொந்தளிப்பின் வெளிப்பாடுகள். எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை, கதைக்கருவை சீராக வளர்த்துச் செல்லும் உத்தேசம் இல்லாமல், கட்டுக்கடந்காமல் ஓடும் மனக்குமுறல்களின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளன. படைப்பில் தன் விமர்சனப் பார்வையை வெளிப்படையாக இல்லாவிடினும் மறைமுகமாகவேனும் உணர்த் தாது படைப்பாளி என்று யாரும் இருக்குமுடியாது. ஏதேனுமொரு

வகையில் படைப்பாளியின் கருத்து அல்லது விமர்சனப்பார்வை அவனுடைய படைப்பில் வெளிப்படும் ஆனால் புதுமைப் பித்தன் படைப்பு முழுவதுமே தன் விமர்சனத்தை கலந்து விடுகிறார். இந்த விடயத்தில் இவ்வகையான படைப்பாளிகள் குறைவு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். புதுமைப்பித்தனது ஆரம்பகால கதைகள் பலவற்றிலும் வாழ்க்கை மீதான விமர்சனப்பார்வை தூக்கலாகத் தனித்து நிற்பதைக் காணமுடியும். கதையின் சம்பவங்களினுடாக கதாபாத்திரங்களின் பேச்கக் களினுடாக சூசமாகத் தன்பார்வையை சொல்லாமல், இடையில் நுழைந்து நேரடியாகவே கொட்டித்தீர்த்து விடுகிறார். குறிப்பாக பொன்னகரம், புதிய நந்தன், கவந்தவனும், காமனும், நியாயந்தான், வழி போன்ற கதைகளில் இத்தன்மையைக் காணலாம். அதே சமயம் இத்தகைய கதைகளில் எந்த ஒன்றுமே பிரசார நோக்கமோ, தன்மையோ கொண்டதல்ல. சமுதாயத்தில் நிலவும் சாதி, சமய, பொருளாதார, முரண்பாடுகளையும், காலாவதியாகிப்போன சமூக கட்டுப்பாடுகளால் மனித மனங்கள் சிதைந்து போவதைக் கண்டு குழுறும் தன்மையையும் கொண்ட ஒரு இளம் கலைஞரின் உள்ளத்தில் எழும் தார்மீகக் கோபத்தின் வெளிப்பாடுகளே இவைகள்.

அவரது பிற்காலப்படைப்புக்களில் ஓரளவு நிதானமும் சொல்லவந்ததைச் சீராகச் சொல்லிச் செல்லும் தன்மையும் காணப்படுகிறது. அவரது மொழி நடை கூட இக்காலப்பகுதிகளில் தவணைப் பாய்ச்சல் போல் தாவித்தாவிச் சொல்லாமல் ஒரு கவித்துவ நடையில் செல்கிறது. “பழையதமிழ் இலக்கியங்களிலும், ஆங்கிலம் மூலம் மேலை நாட்டு இலக்கியபத்திலும் ஆழந்த பரிச்சியம் உள்ளவர் புதுமைப்பித்தன் என்பதை அவருடைய கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புக்கள், நண்பர் களுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் மூலமாகவும், அவருடன் பழகிய க. நா. கு., ரகுநாதன், கு. அழகரி சாமி போன்றவர்களின் எழுத்துக்களிலிருந்தும் அறியமுடிகிறது. இந்த விரிவான ஆழந்த இலக்கியப் பரிச்சியம் புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் ஆரோக்கியமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி மெருகூட்டியிருப்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். அதே சமயம் சிறுகதை அல்லது கவிதை அல்லது இலக்கியம் குறித்து மேனாட்டு விமர்சகங்களின் அளவுகோல்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் புதுமைப்பித்தன்.

அவற்றை உள்வாங்கி, தனக்கென ஒரு பார்வையை, போக்கை உருவாக்கிக் கொண்டவர். அவ்வகையிலும் தன் சமகாலப் படைப்பாளி களிடமிருந்து வித்தியாசமானவர்; தனித்து நிற்பவர். மேலைநாட்டு சிறுகதைப் போக்கையும், அவற்றின் நுட்பங்களையும் நன்கறிந்திருந்த போதிலும், தான் எழுதும் சிறுகதைகள் அவற்றைப் போலல்லாமல் தனித்துவம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார். தனது சிறுகதைகள் தமிழ் மரபிற்கு புதுமை சேர்ப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்பதே அவர் இலட்சியாக இருந்திருக்கிறது. அவரது சமகாலப் படைப்பாளிகள் அனைவரும் அவர்கள் கதை எழுத ஆரம்பித்த காலகட்டத்திலேயே, மேலை நாட்டுச் சிறுகதைகளின் உருவப் பிரக்ஞஞ்யுடன் கச்சிதமான அமைப்பில் கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், சிறுகதை உருவப் பற்றிய தெளிவான பிரக்ஞரை இருந்த போதிலும், அதை மேலைநாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயத்தின் மூலம் அறிந்திருந்த போதிலும், மற்றவர்களின் கதை வடிவங்களிலிருந்து வித்தியாசமான போக்கிலேயே தன் கதைகளை எழுதிப் பார்த்திருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்” என்கிறார். ராஜமார்த்தாண்டன்

புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் ஜீவசக்திக் கான், புதுமைக்கான காரணங்களாக அவரது தனித்துவமான வாழ்க்கைப்பார்வை, தயக்கங் களும் மயக்கங்களும் எதிர்பார்ப்புக்களும் இல்லாத கட்டற்ற சுதந்திரமான மனோபாவும், அவருக்கேயுரிய கிண்டல் கலந்த கூர்மையான விமர்சன விளாசல், கற்பனை வளம், மொழியைக் கையாறும் அபார ஆற்றல் (தாவித்தாவி செல்லும், கவித்துவமான எள்ளல் நடை) என்று பல காரணங்களைச் சொல்லலாம்.

கற்பனை வளம் மிகுந்த படைப்பாளிகளால் மட்டும் தாம் பயன்படுத்தும் மொழியை அதிகப்பட்ச ஆற்றலுடனும் லாவகத்துறை மையக்காலமுடியும். இவை இரண்டுமே புதுமைப்பித்தனுக்குச் சிரமயில்லாமல் கைக்கூடியிருக்கின்றன. தன் மனப்போக்கிற்கு ஏற்பவே மௌனமான இடைவெளிகளை விட்டுத்தாவித்தாவிச் செல்லும் ஒரு விதமான தவணைப்பாய்ச்சல்’ நடையைத்தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுள்ளார். படைப்பிலிருந்து துருத்திக் கொண்டிருக்காமல் படைப்பினுடாக இயல்பாக அமைந்த மொழி நடையாக இது உள்ளது. இத்தகு மொழி

நடையின் ஆற்றலுக்கு அவரது தமிழிலக்கியப் புலமையும் ஆங்கில மொழிப்பயிற்சியும் வளம் சேர்ந்திருக்கின்றன.

குத்தலான கிண்டல் கலந்த விமர்சன விளாசல் புதுமைப்பித்தனுக்கு கைவந்த கலாயாகி விட்டிருக்கிறது. அதே சமயம் இந்தக் கிண்டல் மேலோட்டமான ஒன்றில். வலுவான தும் நுட்பமான துமான பின்புலம் கொண்டது. இந்தக் கிண்டலும் விமர்சன விளாசலும் புதுமைப்பித்தன் எனும் ஆளுமையிலிருந்து பிரித்துப்பார்க்க முடியாத ஓர் அம்சம். இது அவரது கவிதை, கட்டுரை, மதிப்புரை, கடிதம் எல்லாவற்றிலுமே உள்ளது. துயரமான சம்பவங்களையும் மனவனர்வுகளையும் சித்திரிக்கும் போதுகூட அவரது இந்தக் கிண்டலான பார்வை எப்படியோ உள் நுழைந்து விடுகிறது. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின் இத்தகைய ஆழமான எள்ளல் பார்வை “சுந்தராமசாமி”யிடம் மட்டுமே கலாபூர்வமாக வெளிப்படுகிறது. ஆயினும் அவரது நடையின் கறாரான கட்டிறுக்கம் சிலவேளை அதனை முழுமையாக கறந்துதரவில்லையோ என ஜயுறவைக்கும், புதுமைப் பித்தனில் அப்படியில்லை.

புராண இதிகாச புராதனப் பின்னணியில் அமைந்த கதைகளில் அதற்கேற்ற மரபார்ந்த இலக்கிய நடையும், திருநெல்வேலிச்சீமையின் தாமிரவருணிக் கரைக்கிராமம் பின்னணியில் அமைந்த கதைகளில் மண்ணின் மணம் வீசும் கிராமிய மொழிநடையும், கிண்டலான விமர்சனக் கூர்மை தெறிக்கும் கதைகளில் அதற்கேற்ப சொடுக்கும் மொழிநடையும் மனிதனின் துக்கங்களையும் மன அழுத்தங் களையும் விவரிக்கும் கதைகளில் அதற்கேற்ற நிதானமான மொழிநடையும் எவ்வித நெருடலு மில்லாமல் வெகு இயல்பாக புதுமைப்பித்தனிடம் வெளிப்படுகிறது. கதைநிகழும் இடம், காலம், கதாபாத்திரங்களின் வாழ்க்கைக்குமூல் சார்ந்த பின்னணிக்கேற்ப மொழிநடையை வித்தியாசப் படுத்தி சாதனை புரிந்த படைப்பாளிகளில் சிறந்தவராகவும் புதுமைப்பித்தனைச் சொல்லலாம்.

பெண்கள் பற்றிய நோக்கு அஸ்லது சித்தரிப்பு

புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் பெண்கள் பற்றி முன்னேற்றமான கருத்துக்கள் நிலவுவதை அவதானிக்கலாம். சமூகத்தில்

இரண்டாவது நிலையில் வைத்துப்பார்க்கப்பட்ட கீழ் மட்டத்தில் தள்ளப்பட்ட பெண்களின் மீது இருக்கங்காட்டும் புதுமைப்பித்தன், அவர்களின் செயல்களை தர்க்க ரீதியாக நியாயப் படுத்துகிறார். அத்துடன் அவர்களின் இந்நிலைமைக்கு சமூகத்தின் சீரமிந்த கட்டுப்பாடுகள் தான் காரணம் என்பதை குத்திக்காட்டுகிறார். இராபாயணக் காவியத்தை பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட ‘சாபவிமோசனம்’ கதையில் சீதையை அக்னிப்பிரைவேசம் செய்வித்த ராமனின் செய்கையை, தனக்கேயுரிய விமர்சனப் பார்வையில் தன் கருத்தையும் பாத்திரங்களுடாக வலியுறுத்துகிறார் புதுமைப்பித்தன். அதில் மனத்தாய்வையில்தான் கற்பு சந்தர்ப்ப வசத்தால் உடல்களாங்கமானால் அபலை என்ன செய்ய முடியும்” என்று கெளதும முனிவரைக் கொண்டே பேசவைக்கிறார். இதன் மூலம் இன்றைய பெண்ணியவாதிகளால் கேள்விக்குட்படுத்தப் படும் கற்புப் பற்றிய கருத்தை, கற்பு எனும் கருத்து மிக வலுவாக இருந்த காலத்தில் கேள்விக்குட்படுத்தியவர். அதுவும் இந்துசமயத்தின், அதன் கலாசாரத்தை மிக கடுமையாக பின்பற்றும் ஒரு முனிவரைக் கொண்டு பேசவைத்ததன் மூலம், தான் புதுமைப்பித்தன்தான் என்பதை நிருபிக்கின்றார்.

பாவியல் பிறழ்வு என்பதையும் சமூக கட்டுப்பாடுகளை மீறாமலும், அதேசமயம் அது இயற்கையின் தேவை என்பதையும் சமூகத்தின் நிலைப்பாடு காரணமாக இந்த இயற்கையின் தேவை உணர்ச்சிகள் உச்சமடையும் போது சமூக கட்டுப்பாடுகளை மீறுவதையும் இயல்பாகவே தன் கதைகளில் காட்டுகிறார். இந்த வகையில் தான் வாடாமல்லிகை கதையில் ஸர்க்கையையும், கலியாணி யில் கலியாணியையும் படைத்திருக்கிறார். இவ்விருபாத்திரங்களும் சமூக கட்டுப்பாட்டை உடைத்து உறவுகொள்ள ஆசைப் படுகிறார்கள், கலியாணியில் அது ஒரு முறை நிகழ்ந்து விடுகிறது. ஆயினும் அவர்கள் இதை ரகசியமான முறையில்தான் செய்கிறார்கள், செய்ய ஆசைப்படுகிறார்கள். பூரணமாக சமூக கட்டுமானங்களிலிருந்து விடுபடுவதாக சொல்ல வில்லை. அவ்வாறு சொல்வதற்கு புதுமைப்பித்தன் விரும்பவில்லை போலும், மற்றொருபறும் வாழ்க்கையின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக ஒழுக்கத்தை மீறியவர்களாக துன்பக்கேணி யில் மருதியையும்

பொன்னகரத்தில் அம்மாளுவையும் படைத் திருக்கிறார். பிழைப்புத்தேடி இலங்கை சென்ற இடத்தில் அங்குள்ள தேயிலைத்தோட்ட அதிகாரிகளின் உடற்பசிக்கு பலவுந்தமாகவே தீனியாக்கப்படுகிறாள் மருதி. வேறு வழி யின்றியே இது தொடர்கிறது. இவ்வாறே அம்மாளுவும் தன் கணவருக்கு குஞ்சிவார்ப்ப தற்காகவே தன் மீது நெடுநாட்களாக கண் வைத்திருந்தவனுடன் சென்று முக்கால் ரூபாய் சம்பாதிக்கிறாள். இவர்களின் செயல் வாசகர் களின் முகத்தை சுளிக்க வைக்கவில்லை. அவர்கள்மீது, அவர்களொத்த பெண்கள் மீது அனுதாபமும் மனித வாழ்க்கையின் அவலம் குறித்து கோபமும் கொள்ளாவே வைக்கிறது.

மருதியின் வாழ்க்கைச் சூழல் வேறு, கலியாணியின் வாழ்க்கைச் சூழல் வேறு. இரு வருக்கும் வெவ்வேறுவிதமான பிரச்சினைகள். தவிர்க்க முடியாத நிரப்பந்தத்தில் பணிந்து போகிறாள் மருதி. தன் விருப்பப்படி முடிவெடுக்கிறாள். கலியாணியோ தன் விருப்பத்திற்கும் சமுதாயக்கட்டுப்பாடுக்கும் இடையே கிடந்து அல்லாடுகிறாள். சமுதாயத்தின் ஒழுக்கப் பார்வையில் இருவரும் களங்கமானவர்களே. ஆனால் சந்தர்ப்பகுழல், வாழ்க்கையின் நிரப்பந்தம், சனாதனக் கட்டுப்பாடுகள் காரணமாகவே அவர்கள் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஒருத்தி மேல்சாதிப் பிராமணப்பெண். இன்னொருத்தி தாழ்ந்த சாதி சேரிப்பெண். இருவர் மீதும் வாசகனுக்கு வெறுப்போ, அருவருப்போ ஏற்படாமல், அனுதாபம் ஏற்படும் வகையில் அவர்களின் வாழ்க்கையின் அவலம்

கு றி த் து ச்
சி ந் தி க் கு ம்
வ ஸ க யி ஸ்
யதார்த்தமான
பெண்களாக,
ம னி த
நேயத்துடன்
அவர்களைத்
தன் கதை
களில் சித்த
ரி த் து க்
காட்டியள்ளார்
புது மை ப்
பித்தன். சாதி

வேறுபாடுகளைக் கடந்த மனிதநேயப் பார்வையின் வெளிப்பாடுதான் இது.

மேலும் அவர் கதைகளில் வரும் பெண்கள் மிகுந்த சகிப்புத்தன்மையுடையவர்களாகவே காட்டப்படுகிறார்கள். வழக்கமான பெண்கள் போலவே கணவன், குடும்பம் என்று அவர்கள் சூழல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக எல்லாப் பெண் பாத்திரங்களும் ஆண் துணையின் ஆதரவு தரும் நம்பிக்கையை பெறாமல் தனிமையில் பரிதுவிப்பது போன்ற சித்திராமே நம் மனதில் உருவாகிறது. இவர்களில் ஒருத்திகூட வாழ்க்கை சார்ந்த பேராசை கொண்டவள் அல்ல. பெரும் கணவுகள் கொண்டவள் அல்ல. குடும்பம், அக்குடும்பத்தில் தங்கள் எளிய கணவுகள் நிறைவேறும் சூழல் இவ்வளவுதான் அவர்களுக்குத் தேவை அந்த வகையில் மேற்கொண்டு பாத்திராச் சித்திரிப்பை

“கலியாணி, துன்பக்கேணி, பொன்னகரம், செல்லம்மாள், வாடாமல்லிகை, பாட்டியின் தீபாவளி, கோபாலபுரம், ஆண்மை, இரண்டு உலகங்கள், புதியசூண்டு” போன்ற கதைகளில் அவாதனிக்கலாம். இதை அவர் தன் வாழ்க்கையில் கண்டதாக இருக்கலாம். அவருடைய மனைவியின் குணாம்சமாக இந்த சகிப்புத்தன்மை அமைந்திருந்ததை கமலாம்பாள் புதுமைப்பித்தனுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் இருந்தும் இதை அறியலாம். ஆயினும் அவர் பெண்களை புரட்சிப் பெண்களாகவோ, சமூக கட்டுமானங்களை முழுமையாக உடைத் தெறிபவர்களாகவோ படைக்கவில்லை. இது ஓளாவு தன் சமூகக் கட்டுப்பாட்டை தளர்த்த விரும்பாமையினால் இருக்கலாம். அந்த வகையில் பாரதியார் போல் பெண்கள் விடுதலையில் முற்போக்காக புதுமைப்பித்தன் செயல்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆனாலும் கருத்தியல் தளத்தில் அல்லாமல் சிறுகதையில் யதார்த்தச் சித்திரிப்பைக் கொண்டதாக புதுமைப்பித்தனால் யதார்த்தத்தை மீறித் தொழிற் பட்டிருக்க முடியாது என்பதும் உண்மை.

குழந்தைகள் பற்றிய நோக்கு

அவர் கதைகளில் குழந்தைகள் அதுவும் பெண்குழந்தைகள் அதிகமாக தென்படுகின்றனர். அவர்கள் தன் குழந்தைத் தனத்துடன் குறும்பாகவும், மனதிற்கு சாந்தியளிக்கும் வகையிலும் படைக்கப் பட்டுள்ளனர். புதுமைப் பித்தனுக்கு இயல்பாகவே குழந்தைகள் மீது அபார பிரியம்

என்பது அவர் வரலாற்றைப் படிக்கும் போது தெரிகிறது. அதுவும் தன் முதற் குழந்தையை இழுந்தவுடன் அதிகரித்திருக்க வாய்ப்புண்டு. அத்துடன் அவர் குழந்தைகளையே (மனிதசாதியில்) தன் நம்பிக்கையின் சின்னமாக காண்கிறார். அதனால்தான் புதுமைப்பித்தன் உலகில் கடவுளும் குழந்தையும் குழந்தைகளும் திரும்பத் திரும்ப சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். கடவுளும் சாமியார்களும் வரும் கதைகளில் பெரும்பாலும் குழந்தையும் வந்துவிடுகிறது. மகத்துவத்தின், ஞானத்தின் பேரிருப்பாக மாறி அவர்களை குழந்தை வென்றுவிடுகிறது. ஊழிக்கூட்டதாடும் சிவனின் தோலாட்டையைத் தன் தளிர் விரல்களால் பற்றி “உம்மால் எல்லாவற்றையும் அழிக்க முடியும். உம்மை அழித்துக்கொள்ள முடியுமா? நீர் மட்டும் மிஞ்சுவதுதான் குனியமா?” என்று கேட்டு, சிவனுக்கு மெய்ப்பொருள் உணர்த்திக் கருகிச்சாரும் குழந்தையை “மனக்குகை ஒவியங்கள் கதையில் காட்டுகிறார்.

தன்னைப்பார்க்க வந்த கடவுளிடம் காப்பியும் வாங்கிக்குடித்து விட்டு, மேலும் ரிக்ஷா காசையும் கொடுக்க சொல்லி, தன் பத்திரிகைக்கு ஆயுள் சந்தாவையும் வாங்குகிற கந்தசாமிப்பிள்ளையை காட்டும் புதுமைப் பித்தன் கடவுள் வாங்கித்தந்த லட்டையே “இதைத்தின்னுபாரு இனிச்கக் கிடக்கு” என்று கடவுளுக்கு அழைப்புவிடுவதாக கந்தசாமிப் பிள்ளையின் குழந்தையை காட்டுகிறார். அது மட்டுமல்லாமல் கடவுள் என்றவுடன் ஒரு இடைவெளிவிட்டு ஜாக்கிரதையாக பெரியவர் கள் பழுகுமிடத்து சர்வசாதாரணமாக குழந்தை கடவுளை வட்டாட கூப்பிடுவதையும் காட்டுகிறார். இதன் மூலம் கடவுளிடம் உறவாடும் தகுதி குழந்தைகளுக்குத்தான் உண்டு என்ற தன் கருத்தையும் அழகாக படம்பிடித்துள்ளார்.

“குழந்தையும் கடவுளும் வட்டு விளையாட ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

ஒற்றைக் காலை மடக்கிக்கொண்டு நொண்டியிடத்து ஒரு தாவு தாவினார் கடவுள்.

“தாத்தா தோத்துப்போனேயே” என்று கை கொட்டிச் சிரித்தது குழந்தை.

‘ஏன்’ என்று கேட்டார் கடவுள்.

கால் கரிக்கோட்டில் பட்டுவிட்டதாம்.

‘முந்தியே சொல்லப்படாதா?’ என்றார் கடவுள்.

‘ஆட்டம் தெரியாம் ஆடு வரலாமா?’ என்று கையை மடக்கிக்கொண்டு கேட்டது குழந்தை.

இக்கதையிலும் கடவுளை குழந்தையிடம் மனிடியிட வைக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

அவர் தன் கதைகளில் குழந்தைகளை வர்ணிக்கும் விதம் மிக அழகாக இருக்கும். உதாரணத்திற்கு ஒன்று “ஒரு குழந்தை அதற்கு நாலு வயசு இருக்கும். மனசிலே இன்பம் பாய்ச்சும் அழகு. கண்ணிலே எப்பொழுது பார்த்தாலும் காரணமற்ற சந்தோஷம். பழைய காலத்து ஆசாரப்படி உச்சியில் குறுக்காக வகிடு எடுத்து முன்னும் பின்னுமாக பின்னிய எலிவால் சடை வாலை வளைத்துக்கொண்டு நின்றது. முன்பும் சடையைக் கட்டிய வாழைநார் சடையில் வழுவித் தொங்கி, குழந்தை குனியும் போதெல்லாம் தொந்தாவு கொடுத்தது. குழந்தையின் கையில் ஒரு கரித்துண்டும், ஓர் ஒட்டுத்துண்டும் இருந்தன. இடையில் முழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் கிழிசல் சிற்றாடை. குனிந்து தரையில் கோடு போட முயன்று, வாழைநார் கண்ணில் விழுந்ததனால் நிமிரிந்து நின்றுகொண்டு, இரண்டு கை களாலும் வாழை நாரை பிடித்து பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்தது. அதன் முயற்சி பலிக்க வில்லை. வலித்தது. அழுவோமா அல்லது இன்னும் ஒரு தடவை இழுத்துப் பார்ப்போமா என்று தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அப்பா உள்ளே வந்தார்.” இவ்வாறு குழந்தைகளை அவர்களின் குறும்புத் தனத் தோடும், குழந்தை மனத்தோடும் வெகு இயல்பாக படம்பிடித்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புக்களில் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்திற்கும் அவர்கள் தரப்பில் சேர வேண்டிய நியாயங்களை அவர் தயக்கமின்றி வழங்குகிறார். கதாபாத்திரங்களை கறுப்பு - வெள்ளையாகப் பிரிக்க அவரது படைப்புப் பார்வையில் இடம் இல்லை. அவர் வாழ்ந்திருந்த காலத்துப் புதிய உளவியல் அறிவுகளும் மனிதனை மறுபரிசீலனை செய்து கொண்டிருந்த நவீன அறிவுகளும் எந்த மனித ஜீவனையும் நன்மையின் உருவமாகவோ தீமையின் உருவமாகவோ பார்க்க இடம் தரக்கூடியவையல்ல. இலக்கிய, புராண, சமயச் சிந்தனைகளின் நீட்சியாக இருந்து புதுமைப் பித்தன் காலத்துக்கு முற்பட்ட நாவல்கள் வரையிலும் வந்த கதாநாயகன் வில்லன் கருத்தாக்கச் சிந்தனை புதுமைப்பித்தன் படைப்புக்களில் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் கதைகளில் உள்ள பாத்திரப் படைப்புக்களை தனித்தனியே ஆய்வு செய்வது என்பது

இக்கட்டுரையின் பக்கங்களை மிக அதிக மாக்கும் வேலை. எனவே அதை விடுத்து புதுமைப்பித்தனின் பொதுத்தன்மையைப் பார்ப்போம். புதுமைப்பித்தனின் மொத்தக் கதைகளின் சராமச்த்தையும் “முரண்பாடுகளின் வடிவங்கள்” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி விடலாம். முரண்பாடுகளின் எண்ணற்ற கோலங்கள், வகைபேந்கள், விஸ்திரிப்புகள், சகல தளங்களையும் இந்த முரண்பாடு ஊடுருவி நிற்கிறது. “திட்டம் என்பதிலும் பயிற்சி என்பதிலும் நம்பிக்கை கொண்ட கலைஞர் தானா இவர்? தனது உணர்ச்சிகளை புத்தி மண்டலத்திற்கு உயர்த்தி, இழை எடுத்து சோதித்துப் பார்ப்பதில் இவருக்கு இவ்வளவு ஆசையிருந்திருக்கிறதா? என்ற சந்தர ராமசாமியின் கேள்விகளை கேட்டால் அவரே குறிப்பிட்ட படி “இல்லை” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தன் மனதில் பட்டதை எவ்வித தயக்குமின்றி, விமர்சகர்களைப் பற்றி கவலைப்படாது, கதையை சீராக கடைசி வரை நடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமும் இல்லாமல், கதையாரங்கில் கதாபாத்திரங்கள் நடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது என்ற பிரக்ஞை இல்லாமல் இடையிடையே தன் சொந்தக் கருத்துக்களையும் சேர்த்துத்தான் தன் கதைகளை படைத்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன்.

- 2 -

புதுமைப்பித்தன் கவிதைகள் என எமக்குக் கிடைத்திருப்பவை பதினான்கு முழுக் கவிதைகள், சில உதிரிக்கவிதைகள், முற்றுப் பெறாத சில கவிதைகள். சிறுகதை அளவிற்கு இவர் கவிதைகளில் வெற்றிபெறவில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். அவருடைய கவித்துவமான நடையில் அமைந்த “சாப விமோசனம்” போன்ற சிறுகதைகள் சிறந்த வசனகவிதைகள் என்று வேண்டுமானால் குறிப்பிடலாம். அவர் கவிதைகளை புதுமைப் பித்தன், வேறொர் வெ. கந்தசாமிப்பிள்ளை, வேறொர் வெ. கந்தசாமிக்கவிராயர், கூத்தன் ஆகிய நான்கு பெயர்களில் எழுதியுள்ளார். அவரின் சிறுகதைபோலவே கவிதையிலும் எள்ளல் காணப்படுகிறது. இது ஆசுகவி காளமேகப் புலவரிடம் அவரது தனிப் பாடல்களில் காணப்பட்டது. அதன் பின் புதுமைப்பித்தனிடம் தான் எள்ளலும், வசையும் தூக்கலாகத் தெரிகிறது. இது காளமேகப்

புலவரைப் படித்ததனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பாகவும் இருக்கலாம். இது ஓரளவு தொ. மு. சி. ரகுநாதனிடமும் காணப்பட்டது. கவிதையிலும் தனித்தபோக்கில் புதிய பார்வையில் கவிதைகளை எழுதினார். ஆயினும் சிறுகதை எழுதுவதில் அவருக்கிருந்த அபரிமிதமான ஈடுபாடு கவிதை எழுதுவதில் இல்லைப் போலத் தெரிகிறது. இதனால் தானோ சிறுகதைகள் போல் கவிதைகளில் அவர் வெற்றி பெறவில்லை என நான் எண்ணுகிறேன். எனக்கு கவிதைகள் பற்றி அதிகம் தெரியாது. ஆயினும் புதுமைப்பித்தன் கவிதைகளைப் பற்றிய விமர்சனங்களின் கருத்தை தருகிறேன். “இவரது தொழில் கவிதையும், உதிரிகளாக எழுதிய கவிதைகளும் வெண்பா இலக்கணத்தை ஒட்டியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதேசமயம் அவை இலக்கணத்தை மீறிச் செல்வதைக் காணலாம். கவிதை எனும் தலைப்பில் அவர் எழுதியிருக்கும் சிறிய கட்டுரைக்கவிதைகளின் குணங்கள், செயற்பாடுகள், பயன்கள், கற்பனை வளாம், மொழிநடை போன்றவற்றை உருவக்காக, ஒரு வசனக் கவிதையின் அமைப்பில் சொல்கிறது.” என்று புதுமைப் பித்தனின் கவிதை பற்றிய விமர்சனத்தை முன் வைக்கிறார் ராஜபாரத்தாண்டன்.

ஆனால் மரபை மீறி அமைந்த அக்காலத்திய வசனக்கவிதைகளை அவர் இரசிக்கவும் இல்லை, ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை என்பதே என் கருத்தாகும். இது அவர் மீ. ப. சோழவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இருந்து தெளிவாகிறது. அதில் அவர் தனக்கு பிடிக்காத வற்றை பட்டியலிட்டு “இதில் அனுபந்தமாக பிழைவின் கவிதையையும் சேர்த்துக்கொள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். பிழை என்ற பெயரில் கவிதை எழுதிய ந. பிச்சலூர்த்தி தமிழ் புதுக் கவிதையின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். மரபை மீறி அமைந்த வசனகவிதைகளை எழுதி அதற்கு இலக்கிய அந்தஸ்து கொடுக்கலாம் என்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர். ஆரம்பகால வசன கவிதைகளில் வெற்றி பெற்றவராக அவரையே பலரும் குறிப்பிடுவர். அது மட்டுமல்லாமல் “புதிய முயற்சிகளுக்கு இடம் தரும்” என புதுமைப்பித்தனால் குறிப்பிடப்பட்ட “மணிக்கொடி” அணியைச் சேர்ந்தவர். இவ்வாறு வசன கவிதையில் வெற்றி பெற்ற கவிதையையே புதுமைப்பித்தன் ஏற்கவில்லை. இதை நான் அழுத்தமாக் கூறுவதற்குக்

காரணம் நான் மேற்கோள் காட்டிய கடிதம் பிரசுரிப்பதற்காக எழுதப்பட்டதல்ல. தன் நண்பனுக்கு எழுதியது. எனவே இது புதுமைப்பித்தனது உள் மனக்கருத்துக்களே என நான் கருதுகிறேன்.

எனது இந்தக் கருத்து “இன்று ரூபமற்ற கவிதையென ஸிலர் எழுதிவருவது, இன்று எவற்றையெல்லாம் ரூபம் என பெரும்பாலோர் ஒப்புக் கொள்கிறார்களோ, அவற்றிற்குப் புறம்பான ரூபத்தை அமைக்க முயலுகிறார்கள் எனக் கொள்ள வேண்டுமேயொழிய அவர்கள் வசனத்தில் கவிதை எழுதுகிறார்கள் என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் எழுதுவது கவிதையோ அல்லவா என்பது வேறு பிரச்சனை. இன்று வசன கவிதை என்ற தலைப்பில் வெளிவரும் வார்த்தைக்குவியல்கள் எல்லாம் வசனமுல்ல, கவிதையுமல்ல” என்று அவரது கூற்று மூலம் உறுதிப்படுகிறது. சிறுக்கதையில் புதிய முயற்சிகளைச் செய்த, வரவேற்ற புதுமைப்பித்தன், மரபான இலக்கியப் பாத்திரங்களை விடுத்து அதில் ஒரு உடைவை ஏற்படுத்திய புதுமைப்பித்தன், மரபை மீறி சமூக அவலங்களை படைப்பில் புட்டுக்காட்டிய புதுமைப்பித்தன் கவிதையில் மரபு மீறலை ஏனோ ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதற்கான தெளிவுபடுத்தலை நான் அவரிடம் காண வில்லை.

கற்பனை வளமும் சப்த வயமும் கொண்ட கவிதைகளையே அவர் விரும்பி ரசித்திருக்கிறார். கவிதை பற்றி குறிப்பிடும் இடங்களில் “செவிநுகர் கவிதைகள், கவிதை கேட்கப் படுவது, கவிக்கு காதுகள் பிரதானம்” என்று குறிப்பிடுவதனுடாக தன் கருத்தை வலியுறுத்து

கிறார். கம்பராமாயணத்தையே ‘தமிழ்க் கவிதையின் சிகரம்’ என்று குறிப்பிடும் புதுமைப்பித்தன் சங்ககாலக் கவிதைகளை வெறும் “யதார்த்த விஸ்தரிப்புகள்” என்றும் “புகைப்படக் கவிதைகள்” என்றும் விமர்சிக்கின்றார். இருந்தபோதிலும் “சங்க இலக்கியங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஒரு தனிப் பயிற்சி வேண்டும், அந்த இலக்கியத்தின் சமூகம், அதன் நாகரைக் கம் இறந்து விட்டது. அதன் பதப் பிரயோகங்களின் ரகசியத்தை அறிந்து பின்தான் அந்த இலக்கியத்தின் உள்ளத்தைத் தொடருடியும் எனத் தன் அபிப்பிராயத்தை தெளிவுபடுத்தவும் செய்கிறார்.

தமிழ் இலக்கிய உலகமே மகாகவி என்று சிறப்பிக்கும் பாரதியைக்கூட விமர்சன பூர்வமாகவே ஏற்றுக்கொண்டு பாரதியாரின் புகழை நிலைமீறுத்தியுள்ளார். “ஒருவனை மகாகவியோ அல்லவா என்று தாராசில் போட்டு எடைபார்த்து கட்சி பேசிக் கொண்டிருப்பதைவிட, அவனது காவிய ரஸனையை அவனோடு ஒன்று பட்டு உணர முயற்சிப்பதே உண்மையான விமர்சனம் என்று நினைக்கிறேன்... உயர்வு நவீற்சியாலும் மேல் நாட்டு அளவுகோல் களினாலும் பாரதியாரைச் சிங்காசனத்தில் தூக்கி வைப்பவர்கள் அவரது அருமையான, மனோகரக்கனவுகளான விஷேஷக் கவிதைகளை அனுபவிக்க மறந்து விட்டார்கள்.” என்று எழுதுகிறார். ஆயினும், “பாரதிக்குப்பின் மொழியை ஆற்றலுடன் கையாளும் கவிஞர் யாரும் தோன்றவில்லை” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியாரை “நல்லகவி”, “முக்கியமானகவி” என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார். மற்றையவர்கள் பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களை சிறப்பித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவரது “கண்ணன் பாட்டு, குயில்ப் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம்” போன்ற கவிதைகளையே முக்கியமானதாக கூறுகிறார்.

சிறுக்கதையைப் போலவே கவிதையிலும் பிரசாரத்தை அது எத்தகைய உன்னதமான நோக்கம் கொண்டதாயினும் ஏற்றுக் கொண்ட வரால்ல. “ஓழுக்கமோ, தர்மமோ அல்லது மோட்சமோ இவற்றிக்காக எழுதப்படும் கவிதை, கவிதையாகாது. ஓழுக்கமும், தர்மமும், மோட்சமும் கவிஞரனது உள்ளத்தில் ஊறி, இதயத்தின் கனிவாக வெளிப்படும் இசைதான் கவிதையாகும்” என்கிறார். தன் சமகாலக் கவிஞர்கள் அவர்கள் மரபுக்கவிதை

எழுதினாலும் சரி, புதுக்கவிடை எழுதினாலும் சரி அவர்கள் பற்றி உயர்ந்த அபிப்பிராயம் எதுவும் புதுமைப்பித்துக்களிடம் இருக்கவில்லை. தனது நண்பர் டி. கே. தேவர் என்பவர்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் “நமது புதுக்கவிராயர்களிடம் பாட்டுமில்லை, பாஸையுமில்லை, ஏல்லாம் வெறும் மூங்கையர் பேசும் முயற்சி” என்று கிண்டல் செய்கிறார். அவரது கட்டுரைகள் கடிதங்களில் மட்டுமல்லாது அவர் எழுதிய கவிதைகளிலும் இது வெளிப்படுகிறது.

“பாரதிக்குப் பின் பிறந்தார்
பாடைகட்டி வச்சிவிட்டார்
ஆரதட்டிச் சொல்லுவார்,
அவரிஷ்டம் - நாரதனே”

என்று கவிதையில் இப்பார்வை வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

- 3 -

புதுமைப்பித்தன் நாவல் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார். அவரது “சித்தி” என்ற கதை குற்றாவல் தான். இதில் தாயை இழந்து சிற்றன்னையின் பராமரிப்பில் வாழும் இரு குழந்தைகளின் மன உலகை, அவர்களின் குழந்தைத்தனத்தை மீறாத செயல்களையதார்த்தமாக, வெகுநுட்பமாக சித்தரித்து காட்டியிருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன். இது கூட நாவல் எழுதுவதற்கான முன்முயற்சியாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். இது தவிர அவர் காந்தி இதழில் “வாஸந்தா என்ற தொடர்க்கதையை எழுதியதாக இரா. வேங்கடாசலபதி “அன்னையிடத் தீ” தொகுப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதில் ஒரு அத்தியாயத்தையும் அத்தொகுப்பில் தந்துள்ளார். எனையவை கிடைக்கவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தன்னுடன் இருந்த காலத்தில் பட்டினத்தார் பற்றி ஒரு நாவல் எழுதவுள்ளதாகவும், அது சரித்திர, சமயம் பற்றியில்லாமல் சமகால தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியதாக இருக்குமென தன்னிடம் குறிப்பிட்டதாக மேற்கொண்டு “அன்னையிடத் தீ” தொகுப்பில் தொ. மு. சி. குறிப்பிட்டுள்ளார். அது மட்டுமல்லாமல் அவர் குறிப்பிட்ட அந்த நாவலை புதுமைப்பித்தன் எழுதியுள்ளார் என்றும் அது முழுமையாக கிடைக்கவில்லை எனவும் குறிப்பிட்டு “அன்னையிடத் தீ” என்ற தலைப்பில் அந்நாவலின் சில அத்தியாயங்களையும் தந்துள்ளார்கள்.

“நாவல் வாழ்க்கையை அதன் பல்வேறு

அம்சங்களுடன், அவற்றின் பினிப்புக்களுடன் எடுத்து வாழ்க்கையின் ஜீவநாடு குன்றாமல் எழுதுவது” என்றும் “நாவல் மனிதனை, அவனுடைய சிறுமைக்குணங்களுடன், அவனுடைய தவறுகளுடன், அப்படியே மனிதனை மனிதனாக எடுத்துக்காட்டுகிறது” என்றும் நாவலின் தன்மையைச் சொல்கிறார் புதுமைப்பித்தன். “நாவலுக்கு கால எல்லை கிடையாது” என்றும் சிறுக்கதையைப் போலல்லாமல் “வாழ்க்கையை ஆப்படியே முழுசாகச் சிருஷ்டிக் குழலுகிறது” என்றும் நாவலின் விரிந்த, பரந்த தளத்தை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “அன்னை இட்ட தீ” தொகுப்பில் வெளியாகியுள்ள புதுமைப் பித்தனின் நாவல் பகுதியைப் படித்தவர்கள் அவருக்கு நாவல் கலை பற்றியிருந்த விரிவான புரிதலை அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆயினும் தூர்திஷ்டவசமாக அந்நாவல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. அந்நாவல் மட்டுமல்ல “வாஸந்தா” நாவலும் முழுமையாகக் கிடைக்காத படியினால் புதுமைப்பித்தனின் நாவல்கள் பற்றி விரிவாக கூறமுடியாமல் உள்ளது. புதுமைப்பித்தன் வேறு நாவல்கள் எழுதியதாகவும் தெரியவில்லை. எனினும் புதுமைப்பித்தன் இன்னும் சிறிதுகாலம் இருந்திருந்தால் தமிழ் நாவல் உலகின் நீண்டகாலத் தேக்கநிலை அவர்காலத்திலேயே உடைப்பட்டிருக்கும் என்பது என் எண்ணம்.

- 4 -

“சார் நிச்சயமா நாளைக்கு!” என்னும் ஓரங்க நாடகத்தையும் “பக்த குசேலா (கலியுக மாடல்)” என்னும் சற்றே நீளமான நாடகத் தையும் எழுதியிருக்கிறார். அதை வாசிக்கும் போது இப்படி ஓர் கட்டுரை எழுதும் நோக்கம் எதுவும் இல்லாததால் அழுமாக கூர்ந்து வாசிக்க முடியவில்லை. தற்போது முயற்சி செய்தும் அது எனக்கு படிக்க கிடைக்கவில்லை. இது தவிர “வாக்கும் வக்கும்” என்ற பெயரில் புதுமைப் பித்தன் எழுதியது நாடகமல்ல. அது சினிமாவுக்காக எழுதியது. “கோயம்புத்தூரி விருந்து வந்த படக் கம்பனியார், ‘லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி இருவரில் யார் சிறந்தவார்’ என்பதனைக் கருத்தாகக் கொண்டு புதுமைப்பித்தனை கதை எழுதுமாறு கேட்டுக்கொண்டதாகவும் அதற்காக அவர் எழுதிய வசனம் படம் உருவாகாததால் பின்னர்

‘வாக்கும் வக்கும்’ என்ற தலைப்பில் புத்தகமாக வெளிவந்தது. என்று தொ. மு. சி. ரகுநாதன் கூறிறார். புதுமைப்பித்தனைப் பொறுத்த வரையில் அவர் எதற்கும் பூரண விகவாசம் செலுத்தியது கிடையாது. “நான் ஆராய்ச்சிப் பிரியன். அதிலும் தர்க்காதியாக புத்தியை வசீகரிக்கக்கூடிய ஆராய்ச்சி என்றால், அதுதான் எனது தெய்வம். எல்லாமே தர்க்க முறையில் அடைப்பட்டு ஒத்து இருந்தால் எனது கொள்கை” என்று தனது முதற்கட்டுரையிலே தான் படைக்க இருக்கும் படைப்பின் கருத்துலகம் எவ்வாறு அமையும் என கூறியுள்ளார். அதன் படியே எல்லாவற்றையும் ஒரு விதமான சந்தேக பாவத்துடனும் தர்க்காதியாகவும் பார்த்தவர்.

“புதுமைப்பித்தன் எந்தக் கட்சிக்குள்ளும் மாட்டிக் கொள்ளாதவர். அவர் காலத்திய ஏகாதிபத்திய வல்லாண்மைக் கருத்துக்கள், சோசலிசக் கருத்துக்கள், கலை இலக்கியம் பற்றிய புதிய விமர்சனக் கருத்துக்கள். ஏகதேசியம் பேசிய இந்துத்துவக்கருத்துக்கள், பெரியாரின், காந்தியின் கருத்துக்கள், ஆசார சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள், சிந்தர் மரபில் வந்த சிந்தனைகள், சைவ வேளாளத்தாக்கங்கள், கீழை - மேலை, நாத்திகக் கருத்துக்கள் ஆகிய அனைத்தும் அவரை வெவ்வேறு அளவுகளில் பாதித்தன. ஆனால் இவை எவற்றிலும் அவர் ஆற அமர்த் தங்கி கூடாரம் போட்டுக் கோசம் போடவில்லை” என்ற ராஜ்கௌதமனின் கூற்று அவரது கருத்துலகை தெளிவுபடுத்தும்.

கலை இலக்கியம் குறித்து அவர் சொல்கையில் “கலை என்பது உலகத்தைப் படம்பிடிக்கும் கருவியல்ல, சிருஷ்டயின் ரகசியத்தை சிருஷ்டயின் மகத்துவத்துடன் வெளிப்படுத்தும் பாலை” என்கிறார். இதன் மூலம் அவர் பிரதிபலிப்புக் கொள்கையை நிராகரித்துள்ளமை தெரிகிறது. கதையை எழுதுவது எப்படி என்பதையும் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளார். ‘தரை தெரியும்படியாக அவ்வளவு சுத்தமாக இருந்தால் ஆழம் புலப்படாதல்லவா? அது மாதிரித்தான் இந்தக் கலைவிவகாரம் எல்லாம். வலிந்து கட்டிப்பேசுவது மாதிரி இருக்காது. சொல்லப்படும் விஷயம் எதுவாக இருந்தாலும், நம்மை அதில் ஒன்ற வைப்பதுடன், நாமும் செய்திருக்கலாமே என்ற மயக்கவுணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. பயன் கருதாது, தன்மயமாக்கி,

லயித்து ஒட்டிப் புழுகுவதுதான் கதை’. இலக்கியத்தில் பொதுவாக இறுதியில் தர்மம் வென்று, அதர்மம் அபிவதாக எழுதுவது புதுமைப்பித்தனுக்கு பிடிக்காத ஒன்று. இப்படி எழுதுவதை பொய் என்கிறார். தர்மம் இலக்கியத்தில் மட்டும் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டிருப்பதால் வாழ்க்கை அப்படி யேயாகிவிடுமோ?” என்று கேட்கும் புதுமைப் பித்தன் இப்படி வெற்றி பெறுவதாக எழுதுவதை மனமறிந்து பொய் விவரித்துப் பிசகான காரியத்துக்குச் சப்பை கட்ட முயலும் செயல் என்று விமர்சிக்கிறார்.

வரலாறு அறிவெடுப்பு உண்மையைப் பிடி ஆசை, தவறு, பிரமை முதலிய பலவீணங்களால் தான் வரலாறு பெரிதும் இயங்கி வந்துள்ளதாகப் புதுமைப்பித்தன் கருதியின்தாக தெரிகிறது. ‘பிளேட்டோ முதல் மேஸலநாட்டு அரசியல் தத்துவ சாஸ்திரிகள் எல்லோரும் கனவு கண்ட கற்பனைச் சமுதாயங்கள் நடைமுறை உலகத்துக்கு ஒவ்வாது போனதன் காரணம், அவை மனிதனுடைய பலவீணத்தை ஒதுக்க முயன்றதுதான். சமூகத்தின் அமைப்பு எவ்விதமானதாக இருந்தாலும், இன்று தாராளமாக விவாதிக்கப்படும் அபேதவாதம், பொதுவுடைமொதம், தனிமனிதத்துவம், சர்வாதிகாரத்துவம் எல்லாம் இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவான பதிலை அளியா என அரசியல் தத்துவங்களின் பலவீணங்களை கட்டிக் காட்டுகிறார். மனிதன் உடலைக் கட்டுப் படுத்தினாலும் ஒரு விதமாகப் பொறுத்துக் கொள்வான். அவனுடைய மனதைக்கட்டுப் படுத்த முயல்வது மிகவும் ஆபத்தான காரியம். தற்பொழுது இருந்துவரும் அரசியல் தத்துவங்கள் எல்லாம் சித்தத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று தோல்வியுறும் என்று குறிப்பிட்டு கொள்கை யளவில் உள்ள தத்துவங்கள் நடைமுறையில் சாத்தியமாவது மிகக் கடினம் என்பதை சொல்லி யுள்ளார். அதன்படியே தன்படைப்புக்களையும் படைத்துள்ளார். புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் எழுதிய காலம் இந்தியாவில் சுதந்திரப் போராட்டம் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த காலம். புதுமைப்பித்தன் சுதந்திரப் போராட்டத்தைப்பற்றி எழுதாமல் அங்கங்கே கதைப்போக்கில் சில பதிவுகளை மட்டும் விட்டு சென்றிருக்கிறார். நாட்டின் விடுதலையை விடவும் மனிதனின் துக்கங்கள் அவருக்கு முக்கியமானவை. விடுதலைக்குப்

பின்னும் துக்கங்கள் தொடரத்தான் செய்யும் என்றுணர்ந்து அதற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.

கொள்கையைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகையில் 'கொள்கை என்பது உயர்த் தூரத்தில் தூக்கிப் பிழித்த தீப்பந்தம்போல் எட்ட இருப்பதாலேயே வெளிச்சம் விழுகிறது. அது எட்ட இருப்பது அவசியம்' என்று கொள்கையை மிக நெருங்கிச் செல்வதில் உள்ள அபாயத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். தப்பந்தம் கிட்டவந்தால் மிகுதியான வெளிச்சத்தால் கண் கூசி மங்குவதைப் போல கொள்கையின் ஆதிக்கத்தால் அறிவு மங்கி விடுவதையும் உணர்த்துகிறார்.

முதலாளியம் அபேதவாதம் (சோசலிசம்) பற்றி அவர் சில இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். "பசு பால் தரும்வரைதான். அது கிழமடானால் தோல் விலைக்கு விற்றுவிடுகிறோம், வைத்துக் கொள்வதில்லை. இதே போலத்தான் முதலாளியம் தனக்கு இல்லையென்றால் ஆட்குறைப்புச் செய்து வீட்டுக்கணுப்பி விடுவான்" என்று 'தியாகமூர்த்தி' கதையிலும், "வறுமை முதலாளியத்தின் விலக்க முடியாத நியதியும் வியாதியும்கூட" என்று பக்த குசேலாவிலும்' முதலாளியத்தைச் சாடுகிறார். அதே வேளை சோசலிசத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. முதலாளி யத்தையும் சோசலிசத்தையும் ஒரே தளத்தில் வைத்து இரண்டின் பலவீனாங்களையும் பின்வருமாறு விமர்சித்துள்ளார்.

'முதலாளித்துவ முட்டாள்களும், ஈடு சொல்லக்கூடிய அபேதவாத முட்டாள்களும் இருக்கக்கூடும். இருக்கவேண்டும். இது மனித நீதி.'

'விபசாரமென்பது முதலாளியத்தில் மட்டும் இருக்கும் என்பது அவசியமில்லை. அபேதவாத சமுதாயத்திலும் விபசார விடுதிகள் இருந்து தான் தீர வேண்டும். ராணுவப்பாசறைகள் இருக்கும்வரை.'

முதலாளியத்தோடு சேர்த்து சோசலிசத்தை புதுமைப்பித்தன் விமர்சித்தார் என்றாலும் முதலாளியம் அளவுக்கு சோசலிசத்தை ஆய்த்தானதாக கருதியிருப்பார் என்பது சந்தேகமே. சோசலிசத்தின் பலவீனத்தை "அபேதவாத தத்துவம் ஆபத்தானதல்ல, அச்டுத்தனமானது. ஏனென்றால் அதற்கு மனித மயச்த்தின் மீது அபார நம்பிக்கை. நம்பிக்கை உள்ளவர்கள்

ஏமாற்றமடைவது, சுகஜம் தானே என்று அதன் நம்பிக்கை யில் இனம் காணுகிறார். அவர் மதமாற்றத்தை கட்டுமையாக தன்கடை தகரையாக விடுவதையும், அவப் பெயரையும் ஏற்படுத்தியது.

விமர்சனங்களில் கூட அவரது இந்தப் போக்கு காணப்படுகிறது. தனக்கு வேண்டியவர்களை கண்டும் காணாவாறு விட்ட அவர்கள்கி போன்றவர்களை மிகக்கடுமையாகத் தாக்கியுள்ளார். அவரின் விமர்சனங்கள் தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் தான் மிகச்சிறந்த படதைப்பாளி என்ற அவரது எண்ணம் வெளிப்படுகிறது. மற்றவர்களை கடுமையாக விமர்சித்த புதுமைப் பித்தன் தன்மீது வரும் விமர்சனத்தை அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. "விமர்சகர் களுக்கு ஒரு வார்த்தை, வேதாந்திகள் கைக்குள்ளிக்காத கடவுள் மாதிரித்தான் நான் பிறப்பித்து விட்டவைக்களும், அவை உங்கள் அளவுகோல்களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்துப்பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்கு சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்." என்று 'காஞ்சனை' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 'எச்சரிக்கை' என்ற தலைப்பில் எழுதிய முன்னுரையில் விமர்சகர்களை எச்சரித்துள்ளார். ஆயினும் வழைமைபோல அவரின் விருப்பத்திற்கு மாறான நிலமையே இதிலும் நிகழ்ந்துள்ளது.

புதுமைப்பித்தனை விமர்சித்த விமர்சகர்களில் சுந்தரராமசாமி, க. ந. சு., அ. மார்க்கஸ், ராஜ்மார்த்தாண்டன், ராஜ்கெளதுமான், வேதசகாய குமார் போன்றவர்களின் விமர்சனங்கள் காத்திர மானவையும் அவரைப் புரிந்துகொள்ள உதவுபவையும் ஆகும்.

புதுமைப்பித்தனை பற்றி நாம் நினைக்கும் பொழுது தொ. மு. சி. ரகுநாதனை நினைக்காமல் இருக்கமுடியாது. அவர் வாழும்காலத்திலும் அதன் பின்னரும் புதுமைப்பித்தனை தமிழ் இலக்கிய உலகில் அவருக்குரிய சரியான இடத்தில் வைக்கப்பாடுபட்டவர். தொ. மு. சி. புதுமைப்பித்தன் பற்றிய முதல்நாலையும், தனது இறுதிநாலையும் வெளியிட்டவர். அவரின் முயற்சியே புதுமைப்பித்தனை நாம் இன்று படிக்கமுடிகின்றமை. புதுமைப்பித்தன் வரலாறு நூலின் கடைசிப்பகுதியில் புதுமைப்பித்தன் யார் என்று கேள்வி கேட்டு “இலக்கியத் திருடனின் பேய்க்கணவு, புத்தகாசிரியர்களுக்கு ஒட்டக்

கூத்தன், வலுவற்றுக் கிடந்த தமிழ் வசனத்துக்கு வாலிபம் தந்த சுஞ்சீவி, உலக இலக்கிய சுத்சங்கத்தில் தாமாகவே இடம் பிடித்துக் கொண்ட மேதை, சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஆசிய ஜோதி, இளம் ஏழுத்தாளர்களின் இலட்சியம், யதார்த்த வாதிகளின் முன்னோடி, தமிழ் நாட்டில் எழுதிப் பிழைப்பது என்பது எத்தனை அபாயகரமானது என்பதை தமது உயிரைப் பண்யம் வைத்துக் காட்சிச் சென்ற உதாரணம்’ என்ற ரகுநாதனின் சற்று மிகை கலந்த விமர்சனத்தை மனதில் வைத்துத்தான் புதுமைப்பித்தனை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கலைப் புதுமைப் புலோலியூர் க. சுதாசிவரி பிறவைச் சிறுகதைப்போடு 2006 முறைகள்

முதலாம் பரிசு : ‘சிறைப்பட்டிருத்தல்’ - கார்த்திகா பாலசுந்தரம், ‘மூப்பியாவளவு’, விக்னேஸ்வரக்கல்லூரி வீதி, கரவெட்டி.

இரண்டாம் பரிசு: ‘தேசம் விடியவில்லை’ - ஓ. கே. குணநாதன், இல. 64, கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகுழி, மட்க்களப்பு

மூன்றாம் பரிசு : ‘மீள்தகவு’ - என். ஏ. தீரன், ஆர். எம். நெளசாத், தபாற் கந்தோர், கல்முனை ஆறுதல் பரிசுகள் :

‘பிந்தனுவெவு’ - நவஜோதி ஜோகாட்டனம், இங்கிலாந்து.

‘இருப்பும் செப்பும்’ - செ. கந்தசாமி, யக்கோவளை ஒழுங்கை, தும்பளை, பருத்தித்துறை

‘புதிய வருகை’ - கே. எஸ். சுதாகர், அவுஸ்திரேலியா.

‘பக்கி’ - பிரமிளா செல்வராசா, ஊவா கட்டவளை, ஹாலி - எல.

‘புதைமணல்’ - ம. பா. மகாலிங்கம், சிவபூரம், இணுவில் மேற்கு, இணுவில்

‘பலாமரம்’ - பொன்னம்பலம் சுகந்தன் (பொன். சுகந்தன்), பொன். சுகந்தயா வீதி, நெல்லியடி, கரவெட்டி.

‘நிகழ்வுகளும் மீனும் கிராமமும் நிகழ்காலமும்’ - தர்மராஜா அஜந்தகுமார், யார்வத்தை, வதிரி, கரவெட்டி.

‘மலினங்கள்’ - சிவனு மனோகரன், இல. 6, டன்பார் வீதி, ஹட்டன்.

என்று தனியும் - ஆ. புனிதகலா, 11, நூனானந்த கம, வட்டவளை.

நடுவர்கள் - திரு. கே. ஆர். டேவிட், திரு. ஆ. இரத்தினவேலோன், திரு. மு. தயாபரன்

குறிப்பு : ஒன்பதாவது இடத்தைப் பெற்ற ‘மண்ணின் மைந்தர்கள்’ என்ற சிறுகதை ஏற்கனவே பிரசுராமாகவிட்டதாக அதன் ஆசிரியர் அகளங்கள் அறிவித்துள்ளார். அதனால் அக்கதை நடுவர்களால் நீக்கப்பட்டு, ஆ. புனிதகலா எழுதிய ‘என்று தனியும்’ என்ற சிறுகதை தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

— ஆசிரியர்

ஏ. ஜே. கனகரட்னாவுக்கு ஞானத்தீன்

கண்ணீர் அஞ்சலி!

இவரது மொழிபெயர்ப்புப் பணி ஆரம்ப மாகியது எனக் குறிப்பிடுகிறார் மு. பொ.

ஏ. ஜே. பக்கச்சார்பற்ற விசாலமான இலக்கியக் கொள்கையுடையவராகச் செயற்பட்டு வந்தார்.

அழுபதுகளை ஒட்டிய காலப்பகுதியில் ஏ. ஜே. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏறத்தாழ 15 வருடங்களுக்கு மேல் ஆங்கிலப் போதனாசியராகக் கடமை யாற்றியுள்ளார்.

சிலகாலம் டெயிலி நியூஸ் ஆசிரியர் குழுவிலும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவர்ந்த 'கோப்ரேற்றர்' புத்திரிகையிலும் கடமையாற்றிய ஏ. ஜே 80களில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான ஆங்கிலப்பத்திரிகை சுற்றுடே ரிவியூ' ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் இணையாசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். 'திசை' வார இதழிலும் முக்கிய பங்கினை வகித்துள்ளார். இந்தயாவில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்த சிறந்த இலக்கிய இதழான The Little Magazine இல் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை மொழி பெயர்த்து அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

ஏ. ஜே. நிறைய வாசித்தவர். ஈழத்து இலக்கியத்தின் செழுமையை ஆங்கில மொழிபெயர்புகள் மூலம் உலகறியச் செய்தவர். அதேபோன்று பிறநாட்டு சிறந்த இலக்கியங்களையும் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் மூலம் அறிமுகம் படுத்தியவர். மொழி பெயர்ப்பு, இலக்கியக் கருத்தியல் எழுதும் தொடர்பான பணி போன்றவற்றிற்கு ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏ. ஜே யின் இடத்தை நிரப்புவதற்கு சமகாலத்தில் எவருமில்லை என்று கூற்று மிகையாகாது. ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலக்கியப் பணி புரிந்த ஏ. ஜே ஓர் ஆழமான இலக்கியத் தடக்கை விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

இறுதியில் இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ள ஒரு விதவையையே அவள் திருமணம் செய்ய நேர்ந்தது. அவன் இன்று மிகவும் மகிழ்ச் சியோடு வாழ்க்கை நடத்துகின்றான்.

அவனைப் போன்று என்னாலும் அவனை கைவிட்டு விட்டுச் செல்ல முடியாது. நாங்கள் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என நான் நினைக்கின்றேன். அவனோடு எங்களது வீட்டை, பிள்ளையை, பரம்பரையை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாதா? அதற்கு அவள் தயாராகி விருப்பத்தோடு இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவள் களவாக வேறு ஆண்களோடு தவறாகப் பழகியிருக்கலாம். சிலவேளைகளில் பிள்ளைகளையும் பெற்றிருக்கலாம். அவள் அதைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் சொல்லவில்லை. பலாத் காரமாக நான் அவளிடம் எதையும் கேட்க மாட்டேன். ஆனால் நான் அவளிடம் இப்படிக் கேட்டேன். “நீ என்னோடு சிநேகமாகுவதற்கு

முன்பே சிநேகமான பின்போ சரி வேறு எத்தனை பேருடன் பழகியிருக்கின்றாய்?”

“சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?” நீ ஒரு சரியான... உனக்குத் தேவை கண்ணி ஒருந்தியைக் கல்யாணம் கட்டிக் கொண்டு வீட்டான்றை அமைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளைக் கொஞ்சிப் பார்த்துப் பார்த்து உன்னுடைய கட்டளைக்கு என்னையும் அடிமைப்படுத்திக் கொண்டு அழகாக வாழுகிறதுக்குத்தானே?”

“ஓம்”

“இதுதான் வரலாற்றுக்காலம் தொட்டு ஆண்கள் செய்த பிழை”

“உனக்கு நடந்தவைகளை ஆரம்பத் திலையிருந்து தெரிந்து கொள்ள எனக்கு ஆசை”

“பார், நான் எப்பவாவது உன்னிடம் கேட்டிருக்கிறேனா நீ எத்தனை பெண்களோடு

பழகினாய்... எத்தனை பெண்களோடு படுத்தாய் என்று...? நீ தேவையில்லாத பிரச்சனைகளை இழுத்து எங்களது அழகான வாழ்க்கையை சிக்கலாக் கிறதுக்குத்தான் பார்க்கிறாய் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தமாதிரி கேள்விகளைக் கேட்கிறது எனக்கு விருப்பம் இல்லை.”

“சரி அந்தப் பிரச்சனை முடிந்தது” எதையும் செய்ய முடியாத கட்டத்தில் நான் கூறிறேன். அவள் கடற்கரையில் தொலை தூரத்திற்கு ஓடிக் கொண்டு போகிறாள். நான் அவளின் பின்னால் விரட்டுகிறேன். அவள் மணலில் புரள்கிறாள், நானும் புரள்கிறேன். நாங்கள் இருக்கின்ற திசையை நோக்கி தொலை தூரத்தில் இருந்து ஆகாயத்தில் பறந்து வருகின்ற உலங்குவானுர்தி எனது விழிகளுக்குத் தெரிகிறது. அது மீண்டும் கீழே பதிந்து எங்கள் பக்கமாகச் சுற்றுகிறது. அவனும்

முயற்சிக்கின்றாள். ஆனால் படையினன் ஒருவன் அதற்குத் தடையாக நிற்கிறான். நான் உரத்த குரலில் சப்தமிடுகிறேன்.

“சப்தம் போடவேணாம். நாங்கள் உனக்கு இராணுவத்தில் பெரிய பதவி ஒன்று தருவோம். பதவியைத் தந்து பயங்கரவாதிகளுக்கு எதிராக யுத்தம் செய்து இந்த நாட்டின் ஆட்புல இறைமையை பாதுகாக்கிறதுக்கு அனுப்பவோம். அதற்கு பிறகு உனக்கு இப்போது இருக்கிற குயீன்ம் எல்லாம் சரியாகிவிடும்”.

“எனக்கு யுத்தம் செய்ய வேண்டிய தேவை இல்லை. நான் யுத்தத்திற்கு எதிரானவன். என்னை விட்டுவிடுங்கள். என்னால் மனிதர்களைக் கொல்ல முடியாது” நான் சப்தமிடுகின்றேன்.

“மனிதர்களைக் கொல்லுவது நாட்டைப் பாதுகாக்கிறதுக்கு. சப்தம் போடாமல் இரடா”

“இல்லை... இல்லை... மனிதர்களைக் கொண்டு நாட்டைப் பாதுகாக்க முடியாது. என்னை விட்டு விடுங்கள்” நான் மீண்டும் குரல் எழுப்புகிறேன்.

மெது மெதுவாக உலங்குவானார்தி மேலெழும்புவதை நான் உணர்கிறேன். கடல் என்னை விட்டு விலகிச் செல்வது எனக்குத் தெரிகிறது. மேகக்கூட்டங்கள் என்னை மூடியவன்னைம் பரவி இருக்கின்றன. கடலின் இரைச்சல் கேட்கிறது. நான் அவளின் பக்கம் பார்க்கிறேன். நாட்டை இருள் பற்றிக் கொண்டுள்ளது. எனது எதிர்கால மனைவியைச் சூழ்ந்து கொண்டு படையினர் இருப்பது எனக்குத் தெரிகிறது. நான் மீண்டும் கூச்சலிடுகின்றேன்.

“என்னை நிலத்தில் போடுங்கள் எங்களுடைய நாகரீகத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவேணும். மனித இனப்பெருக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவேணும், எனக்கு என்னுடைய எதிர்கால மனைவியுடன் ஒன்றாக வேண்டும், என்னை நிலத்தில் போடுங்கள்” எனது குரல் தாழ்ந்துபோக உலங்கு வானுர்தியின் சப்தம் மென்மேலும் அதிகரிக்கின்ற விதத்தை நான் உணர்கிறேன். எனது காதலியும் சிப்பாய்க்களும் சின்னஞ்சிறு புள்ளிகளைப் போன்று மறைந்து போவது எனக்குத் தெரிகின்றது.

பொறுக்குக் தப்பியவை
தங்கள்

குழங்கைகளையும்
என் அறைக்கு
அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளன.
ஙல்லவேளை...
புத்தகங்களைத் தீன்னும்
சூட்சமத்தை இன்னும்
கற்றுக் கொள்கிறேன்.

பொறி

நஞ்சு...
இப்போ சலித்துவிட்டது.
ஜீவன் பிரிவதைத் தாங்க முடிவதில்லை.
“ஜீவகாருண்யத் தலைவனாக்கலாமோ?”
நண்பர்கள் யோசிக்கின்றனர்
தூர்நாற்றும் பழகிவிட்டது.

அறை
புத்தாய்த் தேடுவது முடிகிறதா?
சுதங்கிரமாகத் தரிகிறவைகள்
உடலை
தீண்டாமல் இருக்கும் வரை
பாக்கியசாலைதான்
கீச்சிடும் சத்தம் சூட
உடைந்த ரெக்கோட்டின் சத்தம் போல்...

உறவுகள்
இழந்து வாழ்கின்ற எனக்கு
இவைகள் உறவுகள் போலத்தானோ?
வாழ்க எல்களே!

தமிழ் நாட்டில் வைஷ்ணவர்களின் கோட்டை எனக் கருதப்படும் திருவரங்கத்தில் கூட தம்பிரான் சுவாமிகளின் கதாப்பிரசங்கம் இடம் பெற்றது - ஆச்சரியமான விடயம். இலங்கையை சேர்ந்த சுவாமிகள் ஒருவர், மகா காலவியங்களுள் ஒன்றான ராமாயணம் பற்றி கதா காலகேஷபம் நிகழ்த்த இருக்கிறார் என்று அறிந்ததும் ஆயிரக் கணக்கானோர் திரண்டு விட்டனர். தம்பிரான் சுவாமிகளும் - கம்பராமாயணம், மகாபாரதம், சடகோபர் அந்தாதி, விஷ்ணு சகஸ்ரநாமம், லலிதா சகஸ்ரநாமம், விஷ்ணு புராணம், பெரிய திருமொழி உட்பட பல நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி 3 மணி நேரம் கதாப்பிரசங்கம் செய்தார். “திருவேங்கடவா! அண்ணா! உன்னை வந்தடைந்தேன்! அடியேனை ஆட்கொண்டருளே!!” என்று அவர் இறைஞ்சி வேண்டியதும் - அங்கு கூடி இருந்தவர்கள் கண்ணீர் மல்க, இரு கை கூப்பி மெய்சிலிருத்தார்கள். கதாப்பிரசங்கம் முடிவுடைந்ததும் - விஷ்ணு ஆலயங்களில் வழங்கப்படும் ஆசீர்வாதங்களையும் பிரசாதங்களையும் மரியாதைகளையும் இவருக்கு வழங்கி கெளரவித்தார்கள்.

இலங்கையில், முதலாவது அகில உலக இந்து மகாநாடு ஆரம்பாவதற்கான பூர்வங்க கூட்டத்தை முன்னாள் அமைச்சர் செ. ராஜதுரை கூட்டிய போது, ஸ்ரீ கதிரேசன் மண்டபத்தில்

சுவாமிகள் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய ஆசி உரையை இலங்கை வாளெனாலி நேரடியாக அஞ்சல் செய்த சமயம் -

“மேன்மை கொள் சைவநீதி

விளங்கும் உலக மெல்லாம்” என சுவாமிகள் கூறியது. உலகெங்கிலும் முழங்கியது என்றால் அது மிகையல்ல. புதுவருடப்பிற்பு, வைகாசி விசாகம், ஆணி உத்தரம், விநாயக சதுர்த்தி, நவராத்திரி, தீபாவளி, கந்தசஷ்டி, கார்த்திகை தீபம், தைப்பொங்கல், தைப்பூசம், மகாசிவாரத்திரி, ஸ்ரீராம நவமி, கிருஷ்ண ஜயந்தி போன்ற விடயங்களில் சுவாமிகளது நற் சிந்தனைகள்; சைவத் தமிழ் மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் பல தலைப்புக்களில் கதாப் பிரசங்கங்கள்; என்பன இலங்கை வாளெனாலியில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. திருக்கேதீஸ் வரம் போன்ற ஆலயங்களில் நடைபெற்ற நேரடி அஞ்சல்களின் போது இடம் பெற்ற கதாப் பிரசங்கங்களும் ஒலிப்பதிவாகியுள்ளன. இவற்றை மறுவூலிபாப்பு செய்வதன் மூலம் இளந்தலைமுறையினர் உட்பட சகலரும் நன்மை யடைவார்கள் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமு மில்லை.

[ஞானம் ஆசிரியர் வேறுயாருமல்லர். தம்பிரான் சுவாமிகளின் (பூர்வாசிரம) சகோதரி மகன் என்பதையும் இங்கே குறிப்பிடலாம்.]

31ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

இப்படியான யுத்த முனைக்காட்சி யொன்றை பதிவு செய்வேன் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அடுத்தது ஆட்டலறியின் தாக்குதலை படம் பிடித்தேன். உயிரற்ற ஆட்டலறியை அன்று தான் பார்த்தேன். அதுவும் வித்தியாசமான அனுபவமாக இருந்தது.

ஆனால் இந்த குண்டுகள் எல்லாம் போய் விழும் இடத்தின் அழிவை ஒரு கணம் யோசித்தேன். யாரின் மீதாவது விழுந்தால் எல்லாரும் எல்லாம் உடல் சிதறி செத்து போய்விடும். விடுவார்கள்.

என் இந்தக் கொடுரை யுத்தம். தினமும் உயிர் கொல்லும் யுத்தம் மனது கனத்தது.

அவசர அவசரமாக அந்த இடத்தில் இருந்து ஏ. சி. பூட்டிய ஆமட்காரில் எங்களை அழைத்துக் கொண்டு இராணுவம் பலாலி நோக்கி போய்விட்டது.

ஊடகவியலாளர் இங்கு வந்தது தொடர்பான செய்தியை புலிகளுக்கு யாராவது சொல்லியிருப்பார்கள் என்று இராணுவத்தினர் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் நாம் இறந்திருந்தாலோ என்னவோ அது ஒரு விடயம். ஆனால் யுத்தம் என்பது கொடுரமானது அது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும். இன்னும் உயிரோடு மீண்டது அதிசயமாகத்தான் இருக்கிறது” என்றார் சிங்கள நண்பர்.

வாழ்வூல் இரு உத்திரம்

நோலாம்
கனடா

என் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அத்தியாயம்
உன்னைக் கண்டது பாலை வளத்தில்
ஒரு ரோஜாவைப் போல் நீ என்னுள் மலர்ந்தாய்
அன்புள்ளும் இலக்கணத்திற்கு அன்று
அம்மா இருந்தார்.

இன்று அவர் உதிரும் போது புது உறவை
தேடித் தந்து விட்டு சென்று விட்டார்
உன் மென்மையான பேச்சு இதுமான பார்வை
இனிமையான ஸ்பாசிம் என்னுள் என்றும்
இனிமையான நாதமாக ஒலிக்கின்றது.

அன்று இதயமே! ஒரு கணம் துடிக்க மறந்து
விடி என்று பலமுறை கெஞ்சினேன்.
இன்று இதயமே! துடிக்காமல் இருந்து விடாதே
என்று கெஞ்சுக்கின்றேன்.

என்தையத்தில் நிரந்தரமாக குடி புகுந்து விட்டாய்
அதனை உதாசினம் செய்வேனா?
மாலை வேளையில் சூரியன் வெட்கப்பட்டு தன்னை
மெதுவாக மறைக்கின்ற வேளையில் உன்னுடன்
மறையநான் விளைகிறேன் முடியுமா?

கைகள் கோர்த்த படி பல்லாயிரம் மைல்கள்
நடந்தப்படி அந்த இனிமையான அந்தி நேரத்தை
அனுபவிக்க விரும்புகின்றேன் முடியுமா?

அடர்ந்த காட்டினில் ஒற்றையடிப்பாதையிலே
பைந்துமிழ் பேசி உன் அன்பான அரவங்கணப்பில்
இருக்க ஏங்குகிறேன் முடியுமா?

பரந்த பூல்வெளியில் அழகிய மலைச்சாரலை
ரசித்துப்படி உன் தோளில் சாய்ந்து மணிக்கணக்காகப்
பேசி என்னையே மறந்து இருக்க விரும்புகின்றேன்.
முடியுமா?

வேதனைகள் கவலைகள் விரக்கி பல இருந்தாலும்
உன்னை நீணக்கும் போது இனிய தென்றல் என்னுள்
விசுவதை மென்மையாக அனுபவிக்கிறேன்.
உன்மீது நான் கொண்ட அன்பிற்கு அர்த்தம் என்ன?
இன்னும் விளங்கவில்லை.

இது அன்பா! காதலா! நட்பா! புரியவில்லை
உன்னை என் சந்தீத்தேன் என்று என்னுகிறேன்
இன்று மறுகணம் உன்னை ஒவ்வொரு கணமும்
பார்க்க ஏங்குகிறேன் இந்த இனிய விழுப்புண்ணிற்கு
நீயேதான் அருமருந்து.

உன்னை எனக்கு இனங்காட்டிய அந்த இறைவனுக்கு
நன்றி கூறவா? இல்லை உன் அன்பிற்கு நன்றி கூறவா?
வேண்டாம் வெறும் நன்றி என்றொரு வார்த்தையைக் கூறி
உன்னைத் தூர்த்தில் வைக்க மாட்டேன்.

என்னுள் இருக்கும் உனக்கு நன்றி எதற்கு? நான் வாழ்ந்த
வாழுகின்ற வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் தேடித் தந்து
விட்டாய் பெண்மையின் மென்மையான உணர்வுகளை தூங்க
விடாது எழுப்பிவிட்டு விட்டாய் இன்று கனவிலும் என்னோடு
கலந்து விட்டாய் சிறிகிழந்த பட்டாம்பூச்சியாய் இருந்த
என்னை மீண்டும் சிறகடித்துப்பறக்க விட்டு விட்டாய்!
உன்னை நான் ஒரு பொழுதேனும் மறவேன் நீயும் மறவாது
இருப்பாயா?

தமிழ்நாட்டின் முனை இயல்துறை ஆதன் நிலை பழக்களைத்தேடு...

தமிழின் சமகால இலக்கியச் செல் நெறிகளை இயக்கிநிற்கும் கோட்பாட்டுத் தளங்கள் என்ற வகையில் மார்க்கியம், பின்நவீனத்துவம் மற்றும் அவற்றோடு தொடர்புடைய சிந்தனை முறைமைகள் என்பன தொடர்பான பார்வைக்கு முன்னைய இதழில் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது. படைப்பு மற்றும் திறனாய்வு ஆகிய இரு நிலைகளிலும் அவை எத்தகு பங்களிப்பு(அ)பாதிப்பு நிகழ்த்தியுள்ளன என்ற வினாவை முன்னிறுத்தி அவை பற்றிய சிந்தனையில் அடிப்திக்கிறோம்.

மேற்படி கோட்பாட்டுத்தளங்கள் பற்றிய பார்வைக்கு முதற் படியாக, முன்னர் படைப்புநிலை சார்பில் நாம் நோக்கிய அநுபவம் மற்றும் அறிவு என்பன தொடர்பாக மேலதிக விளக்கம் இங்கு அவசியமாகிறது. கோட்பாடுகளின் உருவாக்கத்தில் அவை எத்தகு பங்கு வகிக்கின்றன என்பதை மையப் படுத்தியதாக இந்த விளக்கம் இங்கு அமைகின்றது.

3.1 கோட்பாட்டுருவாக்கம் பின்புலம்... படைப்புச் செயற்பாட்டில் ‘அநுபவ’ நிலையம் ‘அறிவு’ நிலைகளும்

படைப்புக்கு அடிப்படையான அம்சம் அநுபவம் என முன்னர் நோக்கினோம். இந்த அம்சம் படைப்பாளியின் நேரடியான - புலன்கள்சார்ந்த - பட்டறிவு என்ற எல்லைக் குட்பட்டதல்ல என்பதும், பிறருடைய வாழ்வியல் அநுபவங்களையும் உள்ளடக்கியதென்பதும் வெளிப்படை பிறருடைய

அநுபவங்களையும் தன் வயமாக்கியுணரும் மனப்பக்குவநிலையே இங்கு முக்கிய மானதாகும். “வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்” என்ற வள்ளார் வாக்கு இங்கு நினைத்தற்குரியது. வேடுவளொருவனின் கணக்குத் தனது துணையைப் பறிகொடுத்த அன்றிற் பெடையின் சோகமே வால்மீகி முனிவரின் உள் எத் தில் இராமகாவியத் துக்கு வித்தூண்றியது என்ற மரபுவழிசெய்தியும் இவ்விடத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. இன்றுவரையான பெருந் தொகையான இலக்கிய ஆக்கங்கள் இம் மனப்பக்குவு நிலைசார் வெளிப்பாடுகளேயாகும். குறித்த உணர்வுநிலையோடுமைந்த ‘மனவாழ்க்கை’ யே படைப்புக்கு அடிப்படையான ‘அநுபவ அம்சம்’ என்பதை உணர்த்தி நிற்பன இவை.

படைப்பாக்கத்தில் அறிவு என்ற அம்சம் படைப்பாளியின் ‘உலகநோக்கு’ மற்றும் ‘உத்தித் திறன்’ முதலியன சார்ந்ததாகும். ஒருவர் தன்னைப்பற்றியும் தான்வாழ்வதற்குத் தளமாகவுள்ள ‘சமூக-உலக’ச் சூழல் பற்றியும் கொண்டுள்ள பார்வைத் தெளிவைச்சுட்டி நிற்பது. சமூகச் சூழலை இயங்கு நிலை, உலகின் நிலை பேறு. அறம், ஒழுக் கம், அரசியல், பொருளாய்வு, அழகீயத்துறை ஆட்சியல்,

ஜனதாங்களிற்குத்தி

ஸ்வாத்தி ரா. சுப்ரமண்யன்
 அழகீயல்,

இயற்கைக்கப் பாலான விடயங்கள் முதலான அனைத்து விடயங்கள் பற் றியுமான ஒருவரின் பார்வைப் பரப்பையே பொதுவாக உலகநோக்கு என நாம் வழங்குகிறோம்.

படைப்பாளியொருவரின் பல்வகை அநுபவங்களில் குறித்த சிலவகை அநுபவங்களை மட்டுமே படைப்பு நிலைக்குத் தேர்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி வழங்குவது அவரது இந்த உலகநோக்கு என்ற அறிவுநிலை அம்சமாகும். குறித்த ஒரு அநுபவம் அல்லது சிலவகை அநுபவங்கள் படைப்பாக மாற்றமடைய வேண்டியதற்கான அவசியத்தை இந்த உலகநோக்கு என்ற அம்சமே தீர்மானிக்கிறது. அதுவே படைப்புக்கான உந்துசக்தியாகவும் தொழிற்படுகிறது.

‘உத்தித்திறன்’ என்பது படைப்பாக அமையவுள்ள மேற்படி அநுபவ அம்சம் எத்தகுவடிவத்தில் எவ்வகை மொழி நடையில் எடுத்துரைக்கப்படவேண்டும் என்பது தொடர்பான தொழில் நுட்ப - கலைநுட்ப - ஆற்றலைச்சுட்டிநிற்பதாகும் ‘உணர்த்துமுறைத் திறன்’ எனவும் இதனைக் குறிப்பிடலாம். படைப்பாக் கத்திலே வெளிப்படையாகப் பேசப்பட வேண்டிய விடயங்கள் எவை? குறிப்பால் உணர்த்தப்படவேண்டிய அம்சங்கள் எவை? என்பன முதலான பல கூறுகள் இந்த ஆற்றலின் வழித்தீர்மானிக்கப் படுவனவாகும்.

மேற்கூட்டிய அநுபவ அம்சமான ‘மனவாழ்க்கை’யானது இந்த அறிவுநிலை அம்சங்களாகிய ‘உலகநோக்கு’ மற்றும் ‘உத்தித்திறன்’ என்பவற்றால் ‘புடம் போடப்பட்ட’ நிலையிலேயே படைப்பாக் கமாக நமது - சுவைஞரது - அநுபவத்துக்கு தோற்றும் தருகின்றது. ‘உலகநோக்கு’ அம்சம் படைப்புக்கான அநுபவத்தின் ‘சமூகத்தொடர்பு மற்றும் பயன்பாட்டுநிலை என்பவற்றைத் தீர்மானிக்கின்றது. ‘உத்தித்திறன்’ என்ற ஆற்றல் அவ்வநுபவத்தின் மொழி சார் தோற்றத்தைக் கட்டமைக்கின்றது இதுதான் படைப்பியலின் ‘பாலபாடம்’ ஆகும்.

இவை மூன்றும் (அநுபவம் - உலகநோக்கு - உத்தித்திறன் என்பன) ஒரு குறித்த அளவுப்பரிமாணத்தில் கலவை யெய்தும் நிலையிலேயே இலக்கியம் உருப்பெறுகிறது. அநுபவ அம்சம் மிகை அழுத்தம் பெற்றுவிடும் நிலையில் அப்படைப்பானது பெரிதும் தன்னுணர்வுப் பாங்கானதாகவும் சுவைஞரது அநுபவத் துக்கு எட்டாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது. உலகநோக்கு மிகுழுதன்மை பெற்றால் அவ்வாக்கம் பிரசாரமாகிவிடும். உத்தி முறையில் மட்டும் தனி ஈடுபாடு காட்டினால் அப்படைப்பானது உள்ளீடற்றதாகவும் பயன்பாற்றதாகவும் சமூகத்தை ஏமாற்றும் முயற்சியாகவும் ஆகிவிடும் ஆபத்து உண்டு.

மேற்படி மூவகை அம்சங்கள் பற்றிய விளக்கங்களும் அவற்றின் இணைப்பில் இலக்கியம் உருவாகும் முறைமை பற்றிய விரிவுரைகளுமாக அமைந்தவையே படைப்பியல் கோட்பாடுகளாகப் பெயர் பெற்று வரலாற்றில் நிலைத்தன.

ஒரு படைப்பாக்கத்தில் மேற்படி ஆக்கக்கூறுகள் அமைந்திருக்கும் முறைமைகளை ஊடுருவி நோக்கி, அவற்றின் தகுதிப்பாடுகளை எடுத்துப் பேசும் செயற்பாங்கினுாடாகவே திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் உருவாகி வளர்ந்தன என்பது வரலாறு.

இங்கு நாம் நேர்க்கவுள்ள மார்க்கியம் மற்றும் பின் நவீனத்துவம். அவற்றோடு தொடர்புடையனவாகிய ஏனைய வகைகள் என்பன சார்ந்த இலக்கியக்கோட்பாட்டுத் தளங்கள் ஆகிய பலவும் மேற்கூடிய வாறான வரலாற் றோட்டங்களின் நமது காலகட்டத்தின் தோற்றப்பாடுகளேயாகும்.

மேற்கூடிய அனுபவநிலை, அறிவுநிலை ஆகிவை சார்ந்த பல்வேறு கூறுகளில் எவ்வெவற்றுக்கு முதன்மை தரப்படவேண்டும்? என்ற வகையிலான விவாதநிலைப்பட்ட சிந்தனையோட்டங்களை மையப்படுத்தி இவை உருவாகி வளர்ந்துள்ளன. இவற்றுள் அநுபவ நிலைக்கு அதிமுக்கியத்துவம் தருவன சில.

அனுபவத்தையும் உத்தி முறைமைகளையும் முதன்மைப்படுத்தி நிற்பன சில. உலக நோக்குக்கு அழுத்தம் தருவன வேறு சில.

இவற்றுள் முதலிரு வகைகள் சார்ந்து உருவானவற்றுட் பலவும் நவீனத்துவம் என்ற பொதுப் பெயராற் சுட்டப்படுவது பொதுவழக்கு. உலகநோக்குக்கு அழுத்தம் தரும் கோட்பாடுகளில் தலைமைபெற்றுத் திகழ் வது மர்ரக் சியம் ஆகும். இவ்விருநிலைக் கோட்பாட்டுத்தளங்களின் சூழ்கள் சார்ந்து - அவை தொடர்பான விவாதநிலைப் பட்ட சிந்தனைகளின் வளர்ச்சிப்போக்குகளாக உருப்பெற்ற முக்கிய சிந்தனைகளே அமைப்பியல். பின் அமைப்பியல் மற்றும் பின் நவீனத்துவம் என்பனவாகப் பெயர் பெற்றன என்பது வரலாறு.

3.2 நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளும் அவற்றின் அநுபவ மைக்கருத்தியல்களும்

‘நவீனத்துவம்’ (Modernism) என்ற சொல் வழக்கு பொதுவாகப் பண்டைய மரபினின்று விடுபட்டநிலையிலான சிந்தனை மற்றும் செயன் முறைகளைச் சுட்டப் பயன் படுவதாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற் றிலே மகாகவி பாரதியை முன்வைத்து இவ்வகையான - மரபுமாற்ற நிலை சார்ந்த - நவீன வரலாற்றைப் பேசுவது வழக்கமாகி விட்டது. ஆயினும் ‘நவீனத்துவம்’ என்ற சொல்லாட்சியானது மேற்படி பொதுவான மரபுமாற்ற நிலை பற்றிய பொருண்மைக்கு அப்பால் குறிப்பாக கலை மற்றும் இலக்கியம் சார்ந்த சில கோட்பாட்டு வகைகளைத் தொகுத்துச் சுட்டும் சொல்லாகத் தனி வழக்குரிமை பெற்றுவிட்டது என்பது இங்கு நினைவிற் கொள் ளப்படவேண் டிய ஒன்றாகும். ஐரோப்பாவில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கூற்றில் முளைவிடத் தொடங்கி 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வளர்ச்சி எய்திய கலை-இலக்கிய சிந்தனைகளிற் சில ('Symbolism', 'Impressionism', 'Expressionism', 'Cubism', 'Dadaism',

'Surrealism', 'Existentialism' முதலியன) இப்பெயரால் சுட்டப்படுவன என்பதைத் திறனாய்வுகளும் நன்கறியும்.

நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளின் அடிநாதமான அம் சமாகத் திகழ் வது படைப்பின் அநுபவ அம்சத்துக்குக் தரப்படும் முக்கியத் துவமாகும். தனது அநுபவ நிலைகளைச் ‘சிந்தாமல் சிதறாமல்’ கவைகுருக்கு வழங்க முற்படும் நோக்கிலான படைப்பாளியின் ஆர்வத் துடிப்பிற்கும் அம்முறைச்சிக்கு மொழி என்ற கருவியானது முழுநிலையிற் பயன் படுவதாக இல்லையே என உணரும் நிலையில் அவர் எய்தும் ஆதங்கத்துக்கும் இடையிலான மனத்தளம் பற்றிப் பேசும் நிலையில் உருவான சிந்தனைகள் இவை என்பது இங்கு மனங்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

இத் தொடர்பிலே இலக்கியப் படைப்புக்கும் அதன் மொழிக்குமான உறவுநிலை தொடர்பாக நாம் நினைவில் இருத்தவேண்டிய முக்கிய செய்தி ஒன்று உள்து. ஒவ்வொரு கலை இலக்கியப் படைப்பும் தன்னாவில் தனித்துவம் வாய்ந்த புதிய பிறப்பாகும் என்பதும் அதனால்தான் அது ஒரு ‘பிரசவம்’ என்பதுகிறது என்பதும் வெளிப்படை. [பிறிதொன்றின் நகலாகவோ அல்லது பிறர்கருத்தொன்றின் விளக்கவுரையாகவோ அது பிறப்பெடுப் பதில்ளை அப்படி உருவானவற்றைப் ‘படைப்பு’ (பிரசவம்) எனக்கொள்ளும் வழக்கமும் இல்லை.]

இவ்வாறு தனித்துவப் படைப்பாக அவ்வாக்கம் உருவாகும்போது தனக்கான தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு மொழி நடையையும் அது உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. இந்நிலையில் வழக்கில் உள்ள சொற் களையும் சொற் றொடர் களையும் தனது அநுபவத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அப்படைப்பாளி புதுப்பித்துப் பயன் படுத்திக்கொள்ள முற்படுகிறார். வழக்கில் உள்ள சொற்கள், தொடர்கள் என்பவை அநுபவ முழுமைக்குப் போதுமானவையல்ல என உணரும் நிலையில் அவர் புதிதாக அத்தகையவற்றைப் படைத்துக்கொள்ள முற்படுகிறார். இவ்வாறு அநுபவங்களுக்கு

கேற்ப மொழியைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் ‘படைப்புநிலை மனப்பக்குவ’ மே நவீனத்துவ சிந்தனைகளின் தோற்றுக்காரணியாகும்.

உலக மொழிகளின் வரலாற்றில் நிலைத்த இடம் பெற்றுள்ள படைப்பாளிகள் பலரும் மேற் சுட்டியவாறு தம் முடைய அநுபவங்களுக்கேற்ப மொழிப்புதுமை செய்துவந்துள்ளவர்களேயாவர். இவ்வாறான புதுமைகளே மொழிகளின் சொற் களான் சியங்களை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்களிப்பு செய்து வந்தவை என்பது மொழிவரலாறுகள் தரும் செய்தியாகும்.

கடந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக் குழலில் இப் புதுமைசார் ‘மனப்பக்குவ நிலை’ யானது ‘நவீனத்துவம்’ எனச் சுட்டப்படும் நிலையிலான சில கோட்பாடுகளாக உருவாவதற்குப் பின்புலமாக நிலவிய வரலாற்றுக்குழல் பற்றிய ஒரு சிறுகுறிப்பு இங்கு அவசியமாகிறது. இலக்கியப் படைப்பாளிகள் குழலின் யதார்த்தங்களைச் சித்திரிப்பதில் - புறநிலை உலகின் செய்திகளையும் காட்சிகளையும் விவரிப்பதில் - அதிக ஆடுபாடு காட்டின்ற நிலையே இதன் வரலாற்றுப் பின்புலம் எனத் தெரிகிறது. ஐரோப்பிய இலக்கியச் குழலில் ‘சமூக யதார்த்தம் அனல் போல் கொதித்துக்கொண்டிருந்த’ காலப்பகுதியாக அக்காலகட்டத்தை (19ஆம் நூற்றாண்டிற்குதி - 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக் காலகட்டத்தை)த் திறனாய்வாளர் கள் கூட்டுவர். மேலும் இலக்கியம் என்பது இந்த முறைமைகளில் தான் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற வகையிலான மரபான சிந்தனைகள் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியாகவும் அக்காலப்பகுதி கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறான குழலில் கலை இலக்கியங்களின் அடிப்படையான அம்சம் படைப்பாளியின் ‘மனவாழ்க்கை’ தான் என்பதை ஓங்கியொலிக்க வேண்டிய வரலாற்றுத் தேவை ஏற்பட்டது. படைப்புக் கான அநுபவ மொழியை உருவாக்கும் ஆர்வமும் இலக்கியவாதிகள் பலரிடம் முனைப்புற்றது. இத்தகைய வரலாற்றுக் குழலில் உருவான பல்வகைச்

சிந்தனைகளே மேற்படி நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளாக வடிவுகொண்டன என்பது வரலாறு.

இவ்வாறு உருவானவற்றுள் அநுபவ அம் சத்துக்கு அதிமுதன்மை தரும் கோட்பாடுகளுள் ஒன்று எனக்கொள்ளப் படுவது சர்ரியலிசம் (Surrealism) என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவதாகும். நவீன தமிழிலக்கியத்தில் ‘நவீனத்துவ’ த்தை அறிமுகம் செய்து நின்ற - இலக்கிய வரலாற்றை வழிநடத்தி வந்துள்ள - கோட்பாடுகளில் ஒன்று என்றவகையில் இங்கு இது நம் தனிக்கவனத்துக்குரிய தாகின்றது.

சர்ரியலிசத்தைத் தமிழ்மயப்படுத்திச் சுட்ட விழைவோர் மிகை நடப்பியல் மற்றும் மீ நடப்பியல் ஆகிய பெயர்களால் வழங்குவர். மிகை ய(எ)தார்த்தம் என்ற பெயராலும் இதனைச் சுட்டும் வழக்கம் உளது.

இக் கோட்பாட்டின் முக்கியமான - அடிப்படையான - அம்சமாகக் கொள்ளப் படுவது படைப்பாளியின் மனக்காட்சி களினதும் என்ன ஒட்டங்களினதும் ‘தங்குத்தையற்ற பிரவாக’ த்துக்கான சுதந்திரமாகும். புறவுலகு சார்ந்த எவ்வகை நிபந்தனைகளுக்கும் கட்டுப்படாத நிலையிலான அகமன் அசைவுகளை அவற்றின் இயல்பான நிலையில் வெளிப்படுத்தும் - பதிவுசெய்யும் - படைப்பாக்க முறைமையையே இக்கோட்பாடு பேசிநிற்கிறது.

“இயல்பான தடையற்ற உள்மனத்தின் சுய இயக்கத்தினைச் சொல்லில் எழுத்தில் அல்லதுவேறு வகையில் வெளிப்படுத்தும் முயற்சியே சர்ரியலிசம் ஆகும்.”

இக்கோட்பாட்டு மூலவர்களுள் ஒருவரான ஆந்த்ரே ப்ரேதன் (Andre Breton) என்பார் 1924இல் இக்கோட்பாட்டுக்கு விளக்கம் தந்து வெளியிட்ட அறிகையில் இடம்பெற்றுள்ள வாசகம் இது.

இவ்வகையில் இக்கோட்பாட்டுக்கு மொழிசார்ந்தவையான ‘இலக்கண-இலக்கிய’ விதிகள் முக்கியமில்லை எனத்தெரிகிறது. உத்திமுறைகள் பற்றிய வரையறைகளும்

இத்கோட்பாட்டில் இல்லை உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத் துவம் மற்றும் அதன் நம்பகத்தன்மை என்பன பற்றிய அம்சங்களையும் இக்கோட்பாடு கவனத்திற் கொள் வதில்லை எனத் தெரிகிறது. உள்ளடக்கத்தின் அடியாழத்தில் புதைந்திருக்கும் எண்ணங்கள் எவ்வித புனைவுமின்றி - ஒப்பனையின்றி - இயல்பாக வெளிப் படுகின்றதா? என்பதை மையப்படுத்தியதாக மட்டுமே இக்கோட்பாட்டின் விளக்கங்கள் அமைந்துள்ளமை தெளிவாகவே புலனாகின்றது.

கனவுநிலை மற்றும் அறைமயக்கநிலை என்பன சார்ந்த உணர்வுகளைப் பதிவுசெய்யும் முறைமை மற்றும் மனப் பிறழ்வு சார்ந்த அம்சங்களைப்புனைதல் என்பன இக்கோட்பாடுசார் படைப்புச் செயற்பாடுகளில் பொதுவாகக் காணப் படுகின்றன. இக்கோட்பாட்டின் ‘கலை மொழி’யானது ஒழுங்கின்மை, இருண்மை, அபத்தம் மற்றும் பொருத்தமற்றதும் அதிர்ச்சியூட்டுவதுமான அம்சங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டது என்பது திறனாய்வாளர்களின் கணிப்பாகும்.

இவ்வகையில் இக்கோட்பாடானது பொதுவான உலகநோக்கு சார்ந்ததான் ‘அறிவு’ என்ற அம்சத்தை நிராகரிக்கும் பண்பு கொண்டதாகவே தோற்றும் தருவது வெளிப்படை. அத்துடன் சமூக - குடும்ப - ஒழுக்க நியதிகளின் சமனிலையைப் பாதிக்கக்கூடிய கூறுகளையும் இக்கோட்பாடு கொண்டுள்ளமை உய்த்துணரத்தக்கது.

பொதுவான சமுகச்சூழலிலும் குடும்ப உறவுகளிலும் மனதில் தோன்றுவனவற்றை யெல்லாம் வெளிப்படையாகப் பேசவோ அல்லது எழுதவோ முடிவதில்லை என்பதை இங்கு நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ‘சமூக - குடும்ப’ மாந்தரின் ‘மனச் சமனிலை’ கருதி, பலவிதமான ‘வடிகட்டுதல்’ களின் (தனிக்கைகளின்) பின்னரே நமது எண்ணங்கள் மொழிவடிவம் பெறுகின்றன என்பது யாவருக்கும் அநுபவத்தில் தெரிந்த ஒன்றாகும். இவ்வாறுருக்கும்போது சமூகத்தில் பலரும் வாசிப் பதற் கான வாய்ப் புடையதான

பலருடைய மனத்திலும் படைப்பாளியின் அநுபவங்களைத் தொற்றவைக்க வல்லதான்) இலக்கியப் படைப்பானது மனத்தின் ‘நேரடிப் பிரசவ’ மாக அமைவதை எந்த அளவுக்கு ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

மேற்படி சர்வியலிசுக் கோட்பாடு தொடர்பாக உள்ள முக்கிய விமர்சன வினா இது.

இவ் விமர்சன வினாவுக்கு இக்கோட்பாட்டின் சார்பில் எதிர்வினா தயாராகவே உள்ளது. நடைமுறை வாழ்க்கையானது அறிவுசார் அனுகுமுறைகளுக்கும் தர்க்கரீதியான சிந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டதுதான். இதில் மாற்றுக்கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. ஆனால் கலைஇலக்கியங்களை அறிவுக்கும் தர்க்கத்துக்கும் உள்ளே சிறைசெய்யமுடியுமா? அவை இவற்றை மீற்கூடியன அல்லவா? இவை சர்வியலிசவாதிகள் சார்பில் எழுப்பப் பட்டுள்ள எதிர்வினாக்கள்.

இலக்கியம் மனவாழ்க்கைசார்ந்தது என்றவகையில் மனத்தின் அடியாழத்தை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலான இக்கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடிய ஒன்றால் என்பது வெளிப்படை.

மேலும், சிக்மன்:பிராய்டு (Sig mund Freud) (1856-1939) என்ற ஆய்வுகிஞரால் உள்ளிலைப் பகுப்பாய்வு (Psychoanalysis) என்ற வகையில் ‘உணர்வுத்தளம்’ மற்றும் ‘அடிமன உணர்வுத்தளம்’ என்பனவாக உளவியற் சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்த அன்றைய ஜேரோப் பியச்சுழலிலே இந்த இலக்கியக்கோட்பாடு உருப்பெற்றமை இயல்பான ஒரு வரலாற்று நிகழ்வென்றே-சிந்தனையின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சி என்றே - கொள்ளப்படக்கூடியதுமாகும். உளவியல் என்ற அறிவுத்துறையின் சமகால வளர்ச்சிக்கேற்ப கலை இலக்கியத் துறைகளும் தமிழ்மை வளம் படுத்திக் கொள்ள முற்பட்ட வரலாற்றினை இக்கோட்பாடு உணர்த்தி நிற்கின்றது என்பதும் நம் கவனத்துக்குரியது. (சிந்திப்போம்)

நூல் தேட்டு: கிளங்கரையின் தேசிய கிளக்கிய நீரோட்டத்தில் சங்கமிக்க வேண்டியதாறு பெருந்தி'

- கலாபூஷணம் பி. எம். புன்னியாமீன்

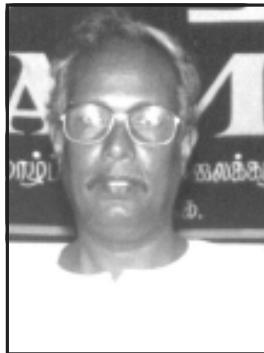
முதலாம் தொகுதியில் நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இரத்தினச் சுருக்கமாகக் காணப்பட்ட போதிலும் கூட இரண்டாம், முன்றாம், நான்காம் தொகுதிகளில் சுருக்கக் குறிப்பி நூடாக நூல் பற்றிய தெளிவான விளக்கத் தினைப் பெற்றுக்கிண்றது. இதனை ஒரு சிறு உதாரணம் மூலமாக விளங்கலாம். நூல் தேட்டத்தில் 'ஸகாத் கோட்பாடும் நடைமுறையும்' எனும் புத்தகப் பதிவு இடம் பெற்றுள்ளது. (பதிவு எண் 2173) இது ஒரு இல்லாமிய நூல் 'ஸகாத்' என்பது ஒரு அரபிப்பதம். நூலாசிரியர் என். செல்வராஜா அவர்கள் தனது சுருக்கக் குறிப்பில் இந்நூல் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

"இல்லாம் மதம் 5 பிரதான கடமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதில் மூன்றாவது கடமை 'ஸகாத்' எனப்படும் ஏழைவரியாகும். சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கணையும்முகமாக வசதியுள்ள ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தமது வருமானத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட வீதத்தை ஏழைகளுக்கு 'ஸகாத்' தாக வழங்க வேண்டும். இது வசதியுள்ள ஒவ்வொரு இல்லாமியருக்கும் கட்டாயமானதாகும். இதனை விளக்கும் விரிவான ஆய்வு - விளக்கமாக அமையும் இந்நூல் பிரதானமாக நான்கு தலைப்புகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. 1. ஸகாத் கோட்பாடும் முக்கியத்துவமும், 2. ஸகாத் விதியாகும் பொருட்களும் அவற்றின் அளவுகளும், 3. ஸகாத் வழங்கக் கடமைப்பட்டோரும், அதனைப் பெறத் தகுதியடையோரும், தகுதியற்றோரும், 4. ஸகாத் சேகரிப்பும் விநியோகமும், இந்நூல் பாகிஸ்தான் இல்லாமாபாத் சர்வதேச பல்கலைக்கழகத் துடன் கூட்டுறைக்கப்பட்டிருக்கும் இலங்கை ஜாமியா நாளீமிய்யா கலாபீட்தத்தின் சிரேஷ்ட

விரிவுரையாளர்களான நால்வர் இணைந்து எழுதியதாகும்"

திரு. என். செல்வராஜா அவர்கள் ஒரு இல்லாமியர் அல்லர். இருப்பினும் இத்தகைய விளக்கத்தினை அவர் தனது சுருக்கக் குறிப்பி நூடாக விளக்கியினர் என்றால் தான் பதிவுக்குப்படுத்தும் நூல்களை அவர் நுணுக்க மாக ஆராய்ந்துள்ளார் என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அதே நேரம் இந்தக் குறிப்பினைப் படிக்கும் எவருக்கும் நூலின் தன்மையினை மிகவும் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இதே முறையினைத்தான் நூல்தேட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சகல நூல்பதிவுகளிலும் காண முடிகின்றது.

எழுத்தைச் சேர்ந்த பல தமிழ் எழுத்தாளர்கள் புலம்பெயர்ந்து பிரித்தானியா, கனடா, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், நோர்வே, சுவிடன், டென் மார்க், அவஸ்திரேலியா போன்ற பல்வேறு மேற்கத்தைய நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தாம் வாழ்ந்த சூழலில் இருந்து மாறுபட்ட சூழலில் புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது தமிழ் மக்கள் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்கும், பாதிப்புக்களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். எனவே, புலம் பெயர் நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய முயற்சிகளும், நூலியல் முயற்சிகளும் விசேষமாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஓர் அம்சமாகும். 'நூல்தேட்டத்தில்' இத்தகைய புலம்பெயர் தமிழ் நூல்களும் பதிவுக்குப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். புலம்பெயர் தமிழ்நூற்களின் பதிவு நூல்தேட்டம் நான்கு தொகுதிகளிலும் சமார் நானுறைக்கும் மேல் இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் எந்த வொரு எழுத்தாளராவும் மேற்கொள்ளப்படாத தனிமுயற்சி எனத் துணிந்து கூறலாம்.

2005 ஆம் ஆண்டிற்கான சம்பந்தர் விருதுக்கு இம்முறை தெரிவு செய்யப்பட்ட படைப்பாளி பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா ஆவார். அவரது “ஸமூத்துத் தமிழ் உரை மரபு” என்ற ஆய்வு நூல் விருதுக்கும் பரிசுக்கு முரியதாகத் தெரிவாகியுள்ளது. இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நினைவாக ஸமூத்தின் முனோடிச் சிறுக்கதைப் படைப்பாளியான சம்பந்தர் பெயரால் வருடாவருடம் இவ்விருந்து வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கடந்த காலங்களில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், கலாநிதி பண்டிதர், க. சக்சிதானந்தன், எமுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசெப், பேராசிரியர் எஸ். பத்மநாதன், முத்த எமுத்தாளர் கு. வே, பேராசிரியர், எஸ். மொன குரு ஆகியோர் விருது வழங்கி கொரவிக்கப் பட்டுள்ளனர். 2005 ஆம் ஆண்டு சம்பந்தர் விருது ‘ஸமூத்துத் தமிழ் உரை மரபு’ என்ற ஆய்வு நூலிற்கு வழங்கப்படுவதாக சம்பந்தர் விருந்தின் இணைப்பாளர் செங்கை ஆழியான் க. குணராசா அறிவித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர். இந்த உண்ணத் துறையை அடைவதற்கு அவரது தமிழ் அறிவும் தமிழிலக்கிய ஆற்றலுந் தான் காரணம்களாம். அவரால் அப்பதுவி பெருமையுறுகின்றது. அவரை உருவாக்கிய ஆசான்கள் சாதாரண மானவர்களால்லர். பண்டிதர் க. வீரகுத்தி, பேராசிரியர் ச. விந்தியானந்தன், பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவலிங்கராஜாவுடன் பேராசிரியர் எஸ். வினாக்கராஜாவுடன் பண்டிதர் க. வீரகுத்தி, பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் என்போளின் இலக்கணத் தெளிவும், இலக்கிய ஆளுமையும் சிவலிங்கராஜாவிடம் செங்கோலோக்கின்றன. பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனின் பண்பாட்சியல் கோலங்குரும் நாட்டாரியல் வரன் முறைகளும் சிவலிங்கராஜாவிடம் தாமாகவே சேர்ந்துவிட்டன. பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் மொழியியல் ஆய்வும், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் ஆய்வியல் நூட்பங்களும் ஒருங்கே சிவலிங்கராஜாவிடம் புகுந்து விட்டன. மொத்தத்தில் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா தமிழில் பல்துறை ஆற்றல்களையும் தெரிந்து, சிவப்பிரயோகிக்கத் தெரிந்த தமிழ் அறிஞராக எனக்குப் படுகின்றது.

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜாவின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவனவாக அவர் ஆக்கிய நூல்கள் விளங்குகின்றன. வடமராட்சியின் கல்விப்பாரம்பரியமும் இலக்கிய வளாழும், சிலைதாமோதாரம்பிள்ளை-வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம், வித்துவசிரோமணி கணேசையின் வாழ்க்கையும் பணியும், ஸமூத்து இலக்கியச் செல்நெறி, ஸமூத்துத் தமிழ் உரை மரபு, யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியற் கோலங்கள் என்பன அவரது ஆய்வு நூல்களாம். பத்தொன்பதுாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் கல்வி எனும் ஆய்வு நூல் சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜாவுடன் இணைந்து எழுதிய

- செங்கை ஆழியான்

சுனாமிப் பேரலை அடித்து... ... ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. ஊரில் எனக்குத் தெரிந்த சிலர் விபரமாகக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தனர். அன்று... ... தொலைக்காட்சி மூலம் செய்தியறிந்ததும் உடனேயே தொலைபேசி எடுத்து கொழுப்பில் சகோதரர்களிடம் பேசி விபரங்கள் தெரிந்து கொண்டேன்.

தொலைக்காட்சியில் மீண்டும் மீண்டும் காட்டப்பட்ட அழிவுகளைப் பார்த்து இதயம் படபடத்தது.

இன்றும் அதனை மறக்கழுதயவில்லை...

நிதிநிரைக்குப் போனால்... ... இராட்சத அலைகள் பேரிரைச்சலோடு... ... ஆயிரக்கணக்கான வர்க்களோடு சேர்ந்து ஒடும் என்னையும் கலைத்துக்கொண்டு வருகிறது... ...

என்ன அவலம்... ...

நேற்று ஒரு கடிதம் வந்தது.

எழுபதுகளில் என்னுடன் பழகிய ஒரு தோழர்... ...

எண்பத்தோராம் ஆண்டு நடந்த அவன் திருமணத்திற்குக் கூடப் போயிருந்தேன்.

அன்பான மனைவி.

அழகான இரு பெண் குஞ்சுகள் பிறந்தன.

அவன் நல்ல இலக்கிய இரசிகன்... ...

கவியரங்குகளின் போது என் கவிதை களை இரசித்துக் கேட்டுப் பாராட்டியவன்.

“வெல்டிங்” ஒட்டுவேலை செய்து உழைத்து வந்தவன்.

கபடமற்ற மனத்தினன்... ...

இராணுவ நடவடிக்கைகளால் பல இடங்களுக்கு அவன் இடம்பெயரவேண்டியிருந்தது.

ஆனாலும் ஒரு நாள் “இன்தெரியா தோரின்” துப்பாக்கி அவனைப் பலிகொண்டு விட்டது.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் தான் செய்தி அறிந்தேன்.

அப்போதுங்கூட அவன் குடும்பத்தினர் எங்கே இருக்கின்றனர் என்ற விபரம் கிடைக்க வில்லை....

நேற்று வந்த கடிதம் அவன் மனைவி எழுதியதுதான்... ...

“அன்புள்ள அண்ணர் அறிவது,

உங்கள் நண்பர் இறந்து வருடங்கள் பல ஆகவிட்டதனை அறிந்திருப்பீர்கள்.

என் கடிதம் உங்களுக்கு ஆச்சரிய மளிக்கும்.

உங்கள் குடும்ப நிலைமை எப்படியோ எனக்குத் தெரியாது.

உங்களைத் தெரிந்த நல்ல மனிதர் ஒருவர் தான் உங்களது பாரிஸ் முகவரியைத் தந்துதவினார்.

எங்களுக்கு இரு பெண் பிள்ளைகள்.

இங்கு பணம் வைத்திருப்பவர்கள், மேலும் மேலும் பணம் தேடவும், வீடு வளவு, வாகனம், வசதி தேடவும், வங்கிக் கணக்கில் பணத்தை நிரப்பவும் ஆலாய்ப் பறக்கிறார்கள்.... .

மனச்சாட்சி மனிதாபிமானத்தை அவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது...

இரவு வேலை முடிந்து, பஸ் எடுப்பதற்கு கொஞ்சத் தூரம் நடக்கவேண்டும். நேரம் நன்னிரவுக்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களே இருக்கின்றன. இதுவே கடைசி பஸ். எட்டு நடக்கின்றேன்.

இதைப்பிடு? ஜோ

பாடிப் படிந்து, படியிரந்து,
வாடி, என்றும் வழியிழந்து,
வாழ்ந்தேன்
எங்கெங்கும் கடன்!.

காலை எழுந்து, கவலை மறந்து,
வேளை பாராது வேகிக் கணைத்துத்
தோழி துறந்து,
தாக்ந் தீரக் கசடறக் கற்று,
பட்டம் பெற்று,
ஒடி உழைத்தும் என்ன பயன்?
என்றென்றும் கடன்!.

நாளை நலமென்றார்.
சோலையென நானும்
சுகமென்றார் – வாழ்வு,
வளமென்றார்,
வழியென்றார் – வீண்
பாலை யென்பேன்
நான்!.

காற்றைக் கல்லாக்கும்
ஆற்றல் இவணிருக்க,
ஆசையது தாளாமல்
மோசம் போவானேன்.
காலங் கடத்தி, கனவு நடத்தி,
சோரம் போகாமல்
காசையது காண்போமேல்
ஆற், அமரக் களித்து
கடத்தோமோ வாழ்வை?

வீதிக்கரையில் பெரியமாத்தின் கீழ் நின்ற,
சுமார் பதினைந்து வயதுடைய பொலிவான
தோற்றமுள்ள சிறுமி ஒருத்தி புன்சிரிப்புடன்
என்னை நோக்கி வருகிறாள்.

இவளது வாழ்க்கைக்கும் என்ன
தேவையோ...?

அவளைப் பார்த்தும் பாராததுபோல்... மனம்
அலைபாய... நன்னிரவு பஸ் புறப்படும் இடத்தை
நோக்கி மிகவேகமாக நடக்கின்றேன்.

மெளனங்கள்

நவஜோதி ஜோகரட்னம், வண்டன்.

உன்
இதயத்துடிப்புக்களின்
வேகங்களை இனங்காட்டி
என்னை அடிக்கடி பயமுறுத்துகிறாய்...
அங்பு பாசம் காதல்
என்பதற்கு
ஆயுள் முழுவதும்
அர்த்தம் தேடுகிறேன்...

என் குரலையே
வெறுக்கின்ற நீ
எப்படிக் கவறவாய் நான்
உன்னை ஆத்திரமுட்டுவதாக...
உன் முந்தைய சுவடுகள்
என் தூசி படிந்த ஆண்மாவில்
அண்றாட காரியங்களில்
துளையிடும்
பெரும் ஒட்டை

எரியும் நட்சத்திரங்களிலும்
எரிக்கும் நாட்களிலும்
விழித்திருக்கும் போதெல்லாம்
எனக்கு மௌனங்கள்
கச்சிதமாய் அமைகின்றன...

நீ கிறுக்கி
பிறந்த
எம் குழந்தைகளின் எதிர்காலம்
சிக்குப்பட்டு
சிலந்திவலையாகிறது...
என் பணிகளிலும் என்
ஒழுக்கத்திலும்தான்...

இளஞ்சிங்கன் சூத்து

- அன்புமணி

மட்டக்களப்பின் கூத்துக்கள் மிகவும் பழையானவை. ஏட்டுப்பிரதிகளில் உள்ள அக்கூத்துக்களையே இன்றும் பலர் ஆடவருகின்றனர். புதிதாகக் கூத்துக்கள் எதுவும் எழுதப்படுவதில்லை. ஆனால் மிக அழிவுமாக அவ்வப்போது சில புதிய கூத்துக்கள் எழுதப்படுகின்றன.

அந்த வகையில் கண்டாவில் வதியும் தமிழரினால் இலக்கியமணி, இலக்கிய கலாநிதி, க.தா. செல்வராசகோபால் புதிதாக ஒரு கூத்து எழுதியுள்ளார். அதன் பெயர் இளஞ்சிங்கன் (1675ல் மட்டக்களப்பு தச்சக்காரரை எதிர்த்த இளஞ்சிங்கன்) இக்கூத்து இளஞ்சிங்க வன்னியன் என்பவனின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது. இளஞ்சிங்கனைப் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் பின்வருமாறு இந்நாலில் கூறுப்பட்டுள்ளன. இக்குறிப்புகள் இலங்கையின் ஆனநாராக இருந்த றைக்ளோப் வான் கோபன்ஸ் என்பவரால் 1675 ஏப்ரலில், தனக்குப்பின் பதவியேற்கவிருந்த ஜேக்கப் ஹஸ்ராற் என்பவருக்கு எழுதிய அறிக்கையில் இடம் பெறுகிறது. அக்குறிப்புக்கள் வருமாறு.

“மட்டக்களப்புப் பிரதேச முக்குவர்கள் நும்பு முடியாதவர்கள், மூக்கக்தனமானவர்கள். நும்ப தச்சக் கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களுக்கும் நஷ்டங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பவர்கள்.”

ஏறாலுரில் ஆட்சி செலுத்தும் இளஞ்சிங்கன் என்னும் வன்னியனைப் பிடிக்கவும், பிடித்தவுடன் கொழும்பிற்கோ அல்லது யாழ்ப்பாணத்திற்கோ அனுப்பிவைக்கவும் அங்குதான் தக்க பாதுகாவல் உண்டு. இவ்வாறு அக்குறிப்புக் கூறுகிறது.

இளஞ்சிங்கன் ஏறாலுரை ஆண்டுவந்த போது அவனைப் பிடிப்பதற்கு பீற்றார் டி குரோவ் என்னும் படைத்தலைவன் நியமிக்கப்பட்டான். இத்தகவல்களைக் கொண்டு வரலாற்று நாடகமாக (கூத்தாக) இது படைக்கப் பட்டுள்ளதென நூலாசிரியர் கூறுகிறார். அவர் மேலும் குறிப்பிடுவதாவது “கொக்கட்டிச் சோலை, இலுப்படிச்சேனை, பழுகாமம், போர்த்து,

சம்மாந்துறை, கஞ்சி குடிச்சாறு, முதலிய பண்டை வன்னிமைகளும் தமிழரசுகளும், ஆட்சி செய்த ஆள்புலங்கள் இன்று அரசியற் கோட்டங்களாகவும், தமிழரின் ஆள்புலக்களங்களாகவும் மாறிவருவதைக் காணும் போது அந்த இடங்களில் பண்டை அரசுகளின் ஆதிக்கம் புதைந்து கிடக்கின்றதோ என்று என்ன வேண்டியுள்ளது. அந்த இடங்கள் அகழி வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும் போது புதைந்து கிடக்கும் மட்டக்களப்பின் பண்டை வரலாறு துவங்கும் அந்தப் பொற்காலத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்போம்”. இது நூலாசிரியர் கூற்று.

இந்தப் பின்னணியிலேயே “இளஞ்சிங்கன் கூத்தை நாம் நோக்க வேண்டும்.

அந்நியர் ஆட்சியை எதிர்ப்பவர்களுடைய வரலாறு ஒரே பாணியில் அமைகின்றது, கட்டபொம்மன், புலித்தேவன், வீரபுரான் அப்பு, கெப்படிப்பொல, பண்டாரவன்னியன் முதலி யோரது வரலாறு கிட்டத்தட்ட இவ்வாறே

**1675இல்
மட்டக்களப்பு**

**தச்சக்காரரை
எதிர்த்த
இளஞ்சிங்கன்**

கிடாக்காத கூது
வெக்காலமாக இலக்கியமாக

கோட்டை முடிவில்,
காவை நாடகமாக இலக்கியமாக

நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.
நூலாசிரியர் கூறுகிறார்

நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.

உதகால கலைக்ஷீலக்ஷ்ய ஒத்துவகள்

ஞானபண்டிதன்

‘லயக்கோடி வெளியீடு’,

அட்டன் தமிழ்ச் சங்கமும், மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையும் இணைந்து முத்த கவிஞர் சி.ஏ.வியாசனின் “லயக்கோடி” கவிதை நூலின் வெளியீட்டு விழாவை 01-10-2006 ஞாயிறு காலை 10 மணிக்கு அட்டன் நகரசபை மண்டபத்தில் நடத்தியது. எழுத்தாளர் சாரல் நாடன் தலைமை வகிக்க, கவிதை நூலை அந்தனி ஜீவா வெளியீட்டு வைக்க, கவிஞர் சு.முரளிதான், செஸ்வி சுதாஜினி ஆகியோர் நூலை விமர்சனம் செய்தனர். உலக கவிஞர் பேரவையின் இலங்கைக் கிளை அமைப்பாளர் கே. பொன்னுத்துரை, தொழிற்சங்கவாதி ஓ. ஏ. இராமையா, கவிஞர் இரா. மணிசேகரன் ஆகியோர் கவிஞர் சி.ஏ.வியாசனுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கெளரவித்தனர். விழாவில் சிறப்பு நிகழ்வாக 10வது தெற்காசிய விளையாட்டுப் போட்டியில் வெண்கலப்பதக்கம் பெற்ற வீரர் எம்.அஜந்தன் அவர்களுக்கு தொழிலதிபர் என்.கந்தையா பொன்னாடை போர்த்தி விருது வழங்கிக் கெளரவித்தார். புசல்லாவ சாஸ்வதி கல்லூரி அதிபர் திரு.இராஜேந்திரன் பாராட்டுரை வழங்க புசல்லாவ கணபதி கல்வியாழ்த்துப் பாடினார்.

அந்தனி ஜீவா

‘தொழிற்சங்க வரதியின் நூல்’

முத்த தொழிற் சங்கவாதி அமரர் பி.வி.கந்தையாவின் வாழ்க்கைப் பயணத்தை எடுத்துச் சொல்லும் “நல்லதோர் வீணையாக விளங்கிய பி.வி. கந்தையா” என்ற நூலின் வெளியீட்டு விழா 06.10.2006 போயா தினம் அன்று அட்டன் நகர சபை மண்டபத்தில் அட்டன் கல்வி வலயப் பணிப்பாளர் திருமதி இராஜலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. தோட்ட உட்கட்ட பிரதி அமைச்சர் கெளரவ முத்து சிவலிங்கம், அட்டன் நகர முதல்வர் திரு.எஸ்.பாலச்சந்திரன், நாடாஞமன்ற உறுப்பினர் எஸ். ஜெகதீஸ்வரன் ஆகியோர் சிறப்பு அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்டனர். நூலாசிரியர் தி.ரா.கோபாலன் நூலை வெளியீட்டு வைக்க எழுத்தாளர்களான அந்தனி ஜீவா, சாரல் நாடன் ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினார்.

- அந்தனி ஜீவா

வத்தேகமவில் பாரதி விழா

வத்தேகம பாரதி வித்தியாலயத்தில் மகாகவி பாரதி விழா 11-10-2006 புதன்கிழமை கல்லூரி மண்டபத்தில் கல்லூரி அதிபர் செஸ்வி அந்தோனிப்பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்றது. சிறப்பு அதிதியாகக் கலந்து கொண்ட மலையக்க கலை இலக்கியப் பேரவைச் செயலாளர் மகாகவி பற்றிய சிறப்புகளை எடுத்துரைத்தார். கல்லூரி மாணவ மாணவிகள் மகாகவியின் பாடல்களைக் கொண்ட கலை நிகழ்வுகளை நடத்தினார்கள்.

- அந்தனி ஜீவா

